

schrijvers en beelderscollectief

Onderstroomboven Magazine 8.0
September 2016 Binnenwereld, buitenwereld

Inhoudsopgave

Van de redactie	3
In memoriam Desirée van Woerden	4
Hein	5
Sarah	5
Irene	6
Desirée's mailstorm december 2015	7
Nargish en de wereld	34
Sarah: over drie elkaar overlappende werelden	38
Sanatan en de buitenwereld	40
Luc: kosmos, binnenwereld, buitenwereld	43
De binnenwereld van A© komt net zo naar buiten	44
Gerbrand schrijft	46
Schrijvershart met vakantie - Mireille Nargish Buldeo Rai	53
Marije	54
Ewouts schrijverswereld	62
Werelden apart	65
Hein op avontuur in zijn binnenwereld	66
Recensies	69

Van de redactie

Het heeft tot de nazomer van 2016 geduurd voordat dit achtste nummer uit is gekomen. Het templaat heeft acht maanden open gestaan voor bijdragen. Twee keer acht, met de lemniscaat op de voorkant drie achten.

Het thema is op de omslag afgebeeld: de eeuwige gang van binnenwereld naar buitenwereld naar binnenwereld. Een oneindige, eindeloze reis op één en hetzelfde pad. Hier en daar biedt het uitzicht op wat buiten is, dan maakt het opeens een slag en vertoont wat zich in de binnenwereld roert. Een reis die we dagelijks maken als we overgaan van waken naar slapen naar waken... De Möbiusband is een slag gedraaid en een lemniscaat geworden, nog oneindiger dan een wiel omdat het vlak zichzelf kruist. Die golf... wel, dat zijn wij.

Het was de uitdaging van het Onderstroomboven Collectief om opnieuw te bruisen en te spetteren. Het was erop of eronder: zou het Collectief de ziekte en het heengaan van Desirée, initiator en voorzitter, overleven? U ziet: de bladzijden van dit templaat zijn ruimschoots ingevuld met geschreven en gemailde teksten, gerijmde en ongerijmde verzen, al of niet gephotoshopte beelden, verbeeldingen, taal en tekens.

We hebben in dit nummer veel ruimte gemaakt voor Desirée's bijdragen. Die stammen uit december 2015, toen dit templaat voor het eerst de ronde deed en Desirée nog de energie had om te schrijven.

Er zijn enkele gedichten voor dit nummer geleverd, die we liever in de najaarspoëziebundel nr 3 publiceren.

Van de persoon met het pseudoniem A© is bij de redactie de identiteit bekend.

Ewout Storm van Leeuwen

In memoriam Desirée van Woerden

Dit tijdschrift dankt zijn bestaan aan het initiatief van Desirée van Woerden en Hein van Elteren om een beweging van schrijvers en beeldende kunstenaars te beginnen, een beweging die Desirée tijdens de gedenkwaardige bijeenkomst bij Arte in Amsterdam in november 2012 spontaan Onderstroomboven doopte. Daar is in één moeite door het Onderstroomboven Magazine in het leven geroepen, met de redactie die nog steeds als zodanig functioneert.

Desirée was een meester in het zorgvuldig verwoorden van diepzinnige gedachten. Haar prachtig geschreven mails zijn vaak in dit Magazine gepubliceerd, als er weer een "mailstorm" had plaatsgevonden tussen de leden van het OSB Collectief.

Ik heb persoonlijk heel diepgaande briefwisselingen met haar gehad op momenten dat het me zwaar te moede was. Ik kreeg lange mails van haar, waarin ze de ruimte nam om heel precies en overtuigend haar gedachten, duidingen en troost te verwoorden. Pareltjes.

Schrijvend kon ze zich eigenlijk beter uiten dan sprekend, want haar ongeduld en de druk van haar overvolle kennisreservoir waren vaak teveel voor de luisteraars. Als ze sprak, eiste ze de volle aandacht. Niet iedereen kon die altijd opbrengen.

Van januari tot juni 2016 heeft Desirée bijna elke zondag haar hart kunnen luchten voor de camera in interviews die ik met haar heb gedaan. Zij wilde zo graag haar praktische kennis over inwijdingen in een boek samenvatten. Zo duidelijk als ze het zelf heeft geschreven in de mailwisseling die op de volgende bladzijden is gepubliceerd, werd het echter niet meer. Haar energie nam snel af en de pijnstillers legden een sluier over haar helderheid. Uit de vele uren beeldmateriaal zal ik te zijner tijd een compilatie monteren en op YouTube publiceren.

In dit memoriam een bijdrage van Hein, haar compaan in vele avonturen, reizen en ervaringen. Irene Krielaart en Sarah Morton schreven een eigen in memoriam.

Ewout Storm van Leeuwen

Aandenken van Hein van Elteren:

Veel van jullie weten het al uit andere bron; voor de anderen bij dezen:

Desirée van Woerden, dierbare vriendin sinds 1995 in dit leven en in vele levens hiervoor, is afgelopen dinsdag 5 juli 2016 's avonds vredig overgegaan.

Niet onverwacht; we wisten al een half jaar dat haar ziekte terminaal was. Uiteindelijk toch nog plotseling. Ik was er zelf niet bij. De avond tevoren heb ik haar nog bezocht in het hospitaal. We hadden een bijzonder liefdevolle en positieve ontmoeting. Haar laatste woorden tegen mij waren: "We moeten gewoon leren bij elkaar te zijn. Dat is het belangrijkste dat er is."

Een waardig, groots einde van ruim 20 jaar unieke vriendschap en samenwerking. Als ik terugdenk aan al onze dagtochten, rituelen, netwerkbijeenkomsten, reizen, feestjes, verjaardagsceremonies... honderden en honderden foto's; talloze bladzijden in vele dagboeken over alles wat we samen ontdekt, uitgewerkt, gevierd en verzonnen hebben, vaak samen met vele anderen. Het meest recent: de oprichting van OnderstroomBoven en Boekcoop en natuurlijk het samen verzinnen van Bo en de Babes.

Meer dan ik ooit met iemand anders gedeeld heb in dit leven tot nu toe. Prachtig, verbluffend en ontroerend.

Desiree, ik blijf je hier altijd dankbaar voor.

Natuurlijk ben je niet echt weg. Fysiek ja; je afgeleefde lichaam heb je losgelaten. Maar dat zul je zelf wel prima vinden. Vaker zei je al: "Deze aarde is niet echt mijn thuis. Ik ben hier tijdelijk, voor een missie. Het schrijven van mijn boek. Daarna ben ik blij dat ik naar huis mag. Mijn echte thuis is veel mooier en lichter dan planeet Aarde."

Lieve Desiree, ik ga er helemaal van uit dat je dat ware thuis nu al gevonden hebt.

En dat je het leven op aarde vaak knap lastig vond heeft je er niet van weerhouden er uit te halen

wat er uit te halen viel en op en top te genieten, voor zover mogelijk binnen jouw fysieke grenzen, in grootse inspirerende stijl.

Natuurlijk leef je gewoon verder. Ik heb je aanwezigheid al duidelijk gevoeld en ik ben zeker niet de enige.

Zeker voel ik nu verdriet, maar vooral ook veel dankbaarheid en liefde.

Voor jou en voor mij begint nu een heel nieuw leven. Ik ben benieuwd;-)

Hein

Aandenken van Sarah Morton:

Desirée kwam op de naam Onderstroomboven en was de voorzitter. Hoewel ze vaak maar weinig energie had, was ze een bron van inspiratie; ze hield steeds de kern van wat ze als 'de onderstroom' zag in het oog.

Ik herken mijzelf in haar, omdat we allebei beter in schrijven zijn dan in praktisch handelen.

Zij begreep als geen ander wat het verhaal *Oud licht* voor me betekent en en mijn innerlijke noodzaak om het op te schrijven.

Ze had geen makkelijk leven. Ze zat vast in een lichaam dat ze eens als traag en log beschreef. Maar in haar bewustzijn was ze vrij.

Tijdens mijn Solaarreis in Thailand las ik de mail dat ze waarschijnlijk ernstig ziek was, wat al snel bevestigd werd. Zelfs nam ze het verrassend rustig en positief op. Zij verlangde ernaar om naar 'huis' te gaan. In haar verhaal *De queeste van het Kristalvolk* beschrijft ze de oorsprong van haar bestaan en haar eerste leven als mens.

Hopelijk heeft Desirée, oftewel Ha-lan, nu rust en geluk gevonden.

Sarah

Op de herdenking van Desirée in haar huis in Woerden, 11 juli 2016, droeg Irene Krielaart het volgende requiem voor:

Lieve Desiree en alle aanwezigen hier.

Wat ik je niet gezegd heb....

Ach, voor mijn part vergeet je alles,
als je één ding maar onthoudt,
dat je heel veel weg moet gooien
voor je echt iets overhoudt.
(Herman van Veen).

Nadat ik Hein leerde kennen
zag ik jou.
Ik meende je te herkennen. Waarvan?

Op het ritueel van Heins verjaardag
zag ik, hoe intens jij, Desirée,
in liefdevolle aandacht
straalde
en ik herkende je.

Toen je ziek werd hoorde ik over je
vroeg naar je
bedacht een kaart
met wijze teksten
maar realiseerde me
dat jij veel betere had
en ik liet de kaart na.

Ik hoorde, dat je bezoek wenste
en ik wilde je zien,
maar op je verjaardag
kwam ik verregend van een natte
camping
was de volgende dag ziek,
belde en hoorde je stem.
We spraken af voor de volgende week.

Je vriendin antwoordde op jouw telefoon:
“Ze is gisteravond gestorven”.

Ik schrok.
Toen ik ging slapen leek het alsof ik mezelf
ook weer wakte:
“Er is iemand gestorven”. Toen wist ik het
weer.

De hele nacht erna was je er in mijn dromen.
Ik herkende je.
Nu vieren we, wat je achter laat.

Ik vond je een lieverd, Desirée.
Ik wens je een goede reis en wel thuis.

Irene

Op 7 dec. 02:05 2015 startte Desirée een mailwisseling waarin ze haar credo, haar missie en de zin van haar leven beschrijft. Om geen afbreuk te doen aan het spontane karakter van de mails hebben we er van afgezien om de tekst redactioneel te bewerken of in te korten.

*Desirée zingt, een kant die weinigen van haar kennen.
Foto: Hein van Elteren*

Lieve allemaal,

Eindelijk dan, de opening van de mailstorm, die ik beloofd had, bijgesloten in een doc. Ik ben heel benieuwd wat dit bij jullie losmaakt lees graag jullie reacties en wil jullie tevens uitnodigen iets te delen van jullie eigen diepere beweegredenen om te schrijven als aanzet tot het volgende OSB-magazine

**Warme groet,
Desirée**

De afgelopen zeven weken heb ik in een soort niemandsland verkeerd. Bestralingen achter de rug en toen was het afwachten. Vrijdag kreeg ik de uitslag van de onderzoeken. Het was geen goed nieuws. De bestralingen lijken niets gedaan te hebben. De tumor is alleen maar groter geworden en de uitzaaiingen ook. Medisch gezien blijft dan alleen nog chemotherapie over, maar dat wil ik echt niet. Ze gaan nog kijken of ik ergens in een experimentele behandeling voor immunotherapie kan, maar op het gebied van darmkanker zijn daar nog weinig ontwikkelingen. Er moet dan maar net ergens iemand met zo'n onderzoek bezig zijn of willen starten in een stadium dat het op mensen geprobeerd kan worden.

Ik kan dus niet geopereerd worden en blijf met die vervelende stoma zitten, waarschijnlijk tot aan mijn dood. En als ik de artsen moet geloven, duurt dat ook niet zo heel lang meer. Natuurlijk ga ik nog wel voor alternatieve geneeswijzen. Er gebeuren soms wonderen. En zoals ik al zo vaak gezegd heb: op een goede manier sterven is in deze wereld al een wonder op zich.

Ook is mijn eigen ziel erg krachtig. Ik heb dan ook al vele wonderen beleefd in mijn leven. Ik heb al de nodige ervaringen, dat niet alles causaal volgens de ons bekende natuurwetten verloopt; dat daar buiten nog zo oneindig veel meer mogelijk is, ook op aarde. Er is maar heel weinig, dat het menselijk bewustzijn echt zeker weet, in vergelijking met een veel groter bewustzijn, waar ik overal tussendoor ook steeds weer in opga. Ik kom eigenlijk tot de conclusie dat dit de meest waardevolle ervaringen van mijn leven zijn. Ze zijn er steeds weer in de lege ruimtes, overal tussenin, wat er ook gebeurt, wat de omstandigheden ook zijn. In die tussenruimtes ben ik intens gelukkig, ben ik wie ik wezenlijk ben en weet ik ook heel veel, veel meer dan mijn hersenen kunnen bevatten. Daar past het absoluut niet in. Vroeger, toen ik nog dacht dat het allemaal in mijn hoofd moest passen, had ik vaak het gevoel dat het uit elkaar zou spatten. Dat was een zware last. Maar dat grote weten is niet van deze aarde en niet van dit lichaam en is het ook nooit geweest. Dat is wat ik hier heb willen brengen. Dat voelt als mijn opdracht.

Ik vind dat het tot nog toe hopeloos mislukt is. Al mijn pogingen om dat te doen, om dat voor mezelf en voor anderen te realiseren zijn steeds afgebroken, door omstandigheden van buitenaf. Dingen meestal waar ik volstrekt geen invloed op had. Bijvoorbeeld opeens an-

dere burens krijgen en dan in een hel terecht komen, waardoor ik een studie niet meer kon voltooien, die ik al bijna af had. Zo is het heel vaak gegaan in mijn leven. De machteloosheid, dat je er niet aan kan ontkomen, er niets aan kan veranderen, wat je ook doet. Ik wist dat het me ziek maakte, maar ik kon me niet permitteren om ziek te worden, want ik moest vaak van minuut tot minuut zien te overleven. Mijn wezen leefde voort in de tussenruimtes, waarin ik alles wel overzag en me steeds weer herinnerde wie ik was. Daarin lag mijn continuïteit en vertelde mijn ziel me over het leven van Hal-an, mijn allereerste leven op aarde, toen het nog betrekkelijk makkelijk voor me was om puur te zijn omdat ik nog niet zoveel ego had opgebouwd. Het was me al eerder gebeurd dat ik er contact mee maakte, ook in zo'n onmogelijke woonsituatie.

Ook als kind, in een wereld waar ik eigenlijk nooit heb mogen zijn, buitengesloten werd, nooit mocht meedoen. Mensen hebben me heel veel pijn gedaan. De massamensen, zoals ik ze altijd noem. Ze maken verschrikkelijk veel lawaai, spuiten zich vol met giftige chemicaliën, die me de adem en nog veel meer ontnemen en denken dat ze dan lekker ruiken, ze denken dat ze alles moeten hebben, overal recht op hebben en ook altijd in hun recht staan en er zijn er zo ontzettend veel van.... In mijn beleving veroorzaken ze heel veel overlast, vervuilen en verzieken ze de aarde en zijn ze constant veel te nadrukkelijk aanwezig.

Het zijn niet mijn ouders, die me pijn gedaan hebben, die waren/zijn zeker niet zo. Bovendien hebben zij me niet gemaakt tot wat ik ben. Dat is één van de vele grote misvattingen van deze wereld, dat onze ouders ons maken tot wat we zijn en daarom de schuld zouden zijn van alles wat er in onze ogen mis gaat. Het is zeker zo dat we een deel van hun pijn overnemen en met ons meedragen. Maar daarna

is het van ons en aan ons om het te helen, ook als zij het niet (meer) kunnen. En niets kan ons ervan verzekeren dat wij het wel kunnen of beter kunnen. Ik geloof wel dat ik iets van die pijn heb kunnen helen, in mezelf. Dat is wel een beetje gelukt.

Wat de massamensen betreft.... Het is niet terecht dat ik vaak zo boos op ze geweest ben. Dit pad van mens zijn, is van hun. Het is hun kans, hun mogelijkheid tot bewustwording. Ik en trouwens velen met mij zijn hier gekomen om dat voor hun mogelijk te maken. Daar waar ik wanhopig en boos ben geworden is waar ik me ermee geïdentificeerd heb en dacht dat het van mij was en dat zij me stoorden in mijn pad tot bewustwording. Dat moet ik uitleggen. Dat is een deel van het verhaal achter het verhaal van Hal-an.

Boosheid is trouwens nooit terecht. Als we boos zijn, menen we dat we in ons recht staan. Maar boosheid is pijn, gekwetstheid en machteloosheid. Of ze terecht is, is niet de juiste vraag. Daar vervallen we vaak in, ook bij anderen. Ze overtuigen van hun (on)gelijk, met oordeel over hun of onze eigen boosheid of met allerlei welgemeende (betweterige) adviezen. Gek he! We weten toch allemaal hoe ergerlijk dat is? Er komen hele oorlogen van, omdat niemand zich ooit gehoord voelt. Dan gaan we vechten om de ruimte. Dat weten we toch allang?

Gisteren ben ik heel boos geweest, om heel veel dingen. Ik ben gesmolten in de 'armen' van de Kosmos. Ik heb ook veel verdriet gehad. Dat is niet erg, dat is het smelten. Er is niets waar je als mens zo van kan genieten als van dat. Het was ook zeker niet voor het eerst van mijn leven. Gelukkig is dat er steeds weer in de tussenruimtes.

Alle werkelijk betekenisvolle ervaringen ont-

stijgen de fysieke werkelijkheid. Om het leven in een menselijk lichaam, in de menselijke wereld zoals die momenteel is, te kunnen leven en vooral te kunnen overleven, moet ons bewustzijn gefragmenteerd zijn. Anders past het er niet in. Het kan op geen enkele andere manier. We belichamen beurtelings vele menselijke aspecten. Of we ze nou hoog of laag, goed of slecht vinden, we hebben er vaak lang niet zoveel controle over als we graag zouden willen, laat staan dat we dat zelfs maar kunnen of willen zien. Noch wijzelf, noch andere mensen zijn de consistente persoonlijkheden die we graag zouden willen zijn. Voor onszelf hebben we excuses daarvoor, anderen verwijten we het. Dat inzien is m.i. het begin van het ontwikkelen van mededogen met onszelf en gelijktijdig met anderen.

Heel zijn is mijn diepste verlangen; ik ken het ook, maar om in het leven te kunnen functioneren moet je steeds in stukjes uit elkaar vallen. Dat is altijd mijn grootste verwarring en ook mijn grootste pijn geweest. Daarom heb ook ik steeds naar steun en bevestiging gezocht bij andere mensen en het maar zeer zelden gekregen. Opnieuw een grote bron van pijn, die ik naar mijn inzicht deel met het gros van de mensheid. Het is inherent aan mens zijn. Als je bevestiging wilt van andere mensen mag je achteraan aansluiten in de rij van zeven miljard. Maar oh, de behoefte is zo groot op de momenten dat je jezelf kwijt bent en als je jezelf kwijt bent, vergeet je ook weer hoe onmogelijk de vervulling van die wens is in een wereld waarin iedereen om het hardst om aandacht schreeuwt. Leven we dan voor die luttele momenten, dat we het een keertje krijgen, nadat we er zo hard voor gevochten hebben? Is dat wat we succes noemen? Als het dan eens lukt om in het middelpunt van de belangstelling te staan?

Ik ben er vaak diep verdrietig om geweest, om die strijd waar je je steeds weer in meent te moeten begeven, juist omdat ik iets kom geven en niet iets kom halen. Juist omdat het daar veel te waardevol voor is. Het heeft me vaak toegeschenken dat er een complot aan de gang was, waardoor mijn boodschap vooral niet gehoord mocht worden. Misschien is dat in zekere zin ook zo. Er zijn krachten aan het werk, die ons gefragmenteerd houden. Alleen zijn het geen op zichzelf staande entiteiten. Het zijn een soort zielloze spoken, die beurtelings door ons allen belichaamd worden. (Dat is wezenlijk iets anders dan dat ze bezit van ons zouden nemen.)

Maar ik zou iets uitleggen over het verhaal achter het verhaal van Hal-an. Alles wat ik tot nog toe gezegd heb heeft ermee te maken, hoor. Hal-an is mijn ziel. Het boek waar ik nu al jaren aan werk gaat over mijn/haar eerste menselijke leven en wat daaraan vooraf ging. Je hoeft dit niet te geloven. Het is hoe het er op dit moment voor mij uit ziet, vanuit mijn perspectief. Naar het zich laat aanzien, zal ik over niet al te lange tijd weten of het echt zo is, of dat ik mezelf een gigantisch rad voor ogen gedraaid heb, of zal ik het nooit weten en gewoon oplossen in vergetelheid. Als daar iets te ontdekken valt is dat voor mij misschien wel het allergrootste avontuur.

Niet alle menselijke zielen zijn van dezelfde oorsprong. De meesten zijn geëvolueerd vanuit de dieren van de aarde. En dat gebeurt nog steeds. De zielen van een kleine minderheid, maar alles bij elkaar toch nog wel enkele miljoenen mensen die nu leven, zijn van diverse buitenaardse origine en dan is er ook nog een kleine groep die zielen gevormd hebben vanuit het aarde-bewustzijn: deva's en andere grotere en kleinere natuurwezens. Sommige mensen,

die ook nu leven zijn al ettelijke tienduizenden jaren geleden de menselijke incarnaties ingegaan, sommigen doen dat nu voor het eerst. De origine van je ziel maakt erg veel uit voor het perspectief dat je hebt op het leven, de werkelijkheid op aarde en hoe je je daarin ontwikkelt. Individueel bewustzijn is in de kosmos vrij uitzonderlijk. Voor een zoogdier, dat er al aan gewend is zijn eigen hachje centraal te stellen, is het een vrij logische volgende stap. Een grote vooruitgang ook; het menselijke bewustzijn biedt hem daar opeens veel meer mogelijkheden toe. Ze gaan in vele levens vaak een lange weg om enige mate van intelligentie te ontwikkelen. Niet dat ze per definitie lager opgeleid zijn. Vele zijn dat wel, maar anderen schoppen het zelfs tot universitair niveau. Ze zullen alleen zelden iets nieuws bedenken. Ze geloven in de norm, lopen mee, willen alles hebben en zien gewoon niet hoe ze door bepaalde anderen gemanipuleerd worden. De meeste zijn best aardige en fatsoenlijke mensen. Maar toch maken ze met elkaar vreselijk veel herrie, stank, rotzooi enz, omdat ze gewoon alles willen hebben en alles willen kunnen doen wat ze te pakken kunnen krijgen en dan is het nog niet genoeg. Vreselijk vind ik ze, omdat ze me zoveel pijn gedaan hebben en soms nog doen. Maar zoals ik al zei, dit pad is eigenlijk van hun. Ik zou meer compassie met ze moeten hebben. Na verloop van vele levens worden ze trouwens steeds intelligenter en beschaafder en ontwikkelen geleidelijk aan ook steeds meer compassie. Voor deze groep is het waarschijnlijk ook het minst gecompliceerd om de verlichting te realiseren. Ze groeien er vrij natuurlijk naar toe. Ze leren vooral door oefening en imitatie. Ze kunnen het ver schoppen op deze wereld, vooral omdat het huidige schoolsysteem het beste op hun is afgestemd en alles wat er zoal verder te doen en te halen valt in deze wereld ook.

Dit leven kwam ik echter niet voor hen. Ze hebben het me ook eigenlijk wel flink onmogelijk gemaakt om te doen wat ik wel kwam doen. Maar het is hun schuld niet; ze hebben eenvoudigweg geen flauw benul. Ik heb wel reden te geloven dat ze vaak bewust tegen me opgezet zijn door lieden die me wel hebben willen verhinderen. De buitenaardsen zijn er, van allerlei pluimage. Terwijl wetenschappers zo hun best doen contact te leggen met buitenaards leven, zijn ze hier allang en weet men gewoon niet hoe te kijken en luisteren. Daarom denkt men dat alles zich zou afspelen in dezelfde dimensies als de onze, die door onze meetapparatuur gemeten wordt? Soms zien we ze in onze dromen, of tussen waken en slapen in. Soms ook op klaarlichte dag, beïnvloeden ze onze stemmingen en onze gedachtegangen. Veel mensen zijn er denk ik heimelijk bang voor. Maar het is zo alledaags, dat daar m.i. geen reden toe is. Er is veel voor te zeggen om de subtielere lagen van ons bewustzijn te verkennen en toe te laten. Mij heeft het in de loop van mijn leven alleen maar steeds minder bang gemaakt en soms kan ik zelfs mededogen opbrengen voor die onverlaten. Bewust van alle pijn, die ze me gedaan hebben, hoef ik niet te vrezen wat gaat komen; want het is er in werkelijkheid allang. De meeste van die lieden hebben koudwatervrees om zelf als mens te incarneren, terwijl dit precies wel is wat de bedoeling is. Ze zijn doodsbang voor individualiteit. Die begrijpen ze niet. Ze zijn bang afgesneden te raken van hun collectieve bewustzijn, bang voor het isolement wat ze dan gaan ervaren, wat ze niet begrijpen, maar wel voorvoelen. Terwijl diezelfde individualiteit juist is wat hen de mogelijkheden zal geven, die ze zo begeren van de mensen. Ik geloof wel dat ik soms zulke wezens heb kunnen bereiken en heb kunnen geruststellen, door ze van mij te laten aflezen wat ze zochten. Juist door

ze toe te laten, in plaats van me voor ze af te schermen of ze te bestrijden. Maar wie weet is het wel grote onzin en heb ik gewoon heel veel fantasie. Hoe het ook zij, het zijn heftige ervaringen, die ik niet licht vergeet.

Buitenaardsen zijn er van allerlei pluimage. Als mens delen we hen op in goed en kwaad, hoog en laag, bewust en onbewust. Dat is niet helemaal terecht. Uiteindelijk gaat het er om dat we allemaal verlichte mensen worden (ik heb er een hard hoofd in dat dat op aarde nog gaat lukken, maar het is wel de juiste richting en wordt wellicht in andere vormen elders voortgezet) De psychopathische soorten storten zich de hellen in en vinden uiteindelijk de grootste duisternis en diepste angsten op hun pad. Het zijn lastpakken op aarde, die zich verenigen in enge sektarische clubs, die hele wereldoorlogen kunnen ontketenen (Nazi's, Isis, noem het maar op). We zitten er maar mooi mee. En toch...zij zullen onze compassie het hardste nodig hebben om daar weer uit de hellen te komen die ze creëren. Zonder mededogen van anderen lukt dat niet. En wij hebben ze toch nodig. Zonder hen zouden wij niet zoveel compassie kunnen ontwikkelen, wat ten diepste het doel van het menselijke pad is. Het meest unieke vermogen van mensen is, dat wij kunnen transformeren, dat wij alles, tot het meest duistere toe, kunnen transformeren in mededogen. Velen zijn het zich niet bewust en degenen die dat wel zijn willen het onderweg nog wel eens vergeten, maar dit is wel de juiste richting van het pad dat wij gaan. En dat doen we samen, ook samen met velen waar we niet mee geassocieerd willen worden. We zullen ons met ze moeten associëren, met compassie. En ook omdat het menselijk DNA een ratjetoe van van alles en nog wat is en zulke wezens ook in onze genen zitten en we daarom in een menselijk leven ons van geen van deze

aspecten kunnen vrijwaren. Als we het proberen lopen we het gevaar dat we ze juist tot uitdrukking brengen. Verdringing leidt tot blinde vlekken en daar komt veel narigheid van.

Dan zijn er ook nog zielen die komen uit 'hogere' regionen. Ze komen van liefdevolle, wijze bewustzijnsvormen en hebben veel kennis en gaven. Als je denkt, dat deze zich altijd zo engelachtig manifesteren heb je het mis. Deze zielen zijn veel te groot en passen niet in een menselijk lichaam. Daarom fragmenteren ze. Hun pad naar verlichting kenmerkt zich door hoge pieken en diepe dalen, die elkaar willekeurig lijken op te volgen. Niks geleidelijk groeiproces of leren door oefening. Ze kunnen vreselijk in de war zijn en een speelbal worden van heftige emoties. Ze plannen hun incarnaties vaak heel bewust. Ze stellen zich grote doelen, maar die zielen zijn niet altijd zo realistisch over de haalbaarheid ervan en verkijken zich op de moeilijkheidsgraad van menselijke incarnaties. In die zin is een menselijke incarnatie wel degelijk een hele stap verder in hun evolutie. Een hoger level, met veel meer obstakels. Deze zielen lopen in hun levens veel trauma's op. Bij het plannen van hun incarnaties onderschatten ze de invloed van bijvoorbeeld getraumatiseerde ouders en (jeugd)trauma's in het algemeen. Ze overstijgen het zelf veel te makkelijk en kunnen zich geen voorstelling maken van de moeite die de mens waar ze in geboren worden daar wel mee heeft. Omdat ze steeds zo gefragmenteerd incarneren, kan het ook duizenden levens kosten voor ze dat gaan overzien. Ze kunnen steeds verder afdwalen van hun oorspronkelijke bewustzijn en verzanen in eindeloos repeterende karmische patronen, omdat verschillende aspecten van hun wezen beurtelings incarneren en het contact verliezen met elkaars bestaan.

In dit leven heb ik een meervoudige persoonlijkheid gehad en psychotische episodes doorgemaakt. Toen ik integreerde kwam ik erachter dat ik daarna nog veel raarder was dan daarvoor. Bijna iedereen is multipel. Slechts weinigen hebben het in de gaten. Geïntegreerd zijn is onmogelijk in het dagelijks leven. Het is heerlijk zo verbonden te zijn, maar mijn zenwustelsel trekt het niet, waardoor dat steeds resulteerde in licht manische episodes en overprikkelde zintuigen. Ik had daardoor bijvoorbeeld ook verslavingen nodig om me op de been te houden en raakte dan nog steeds bij het minste of geringste overprikkeld. Verlicht zijn lukt volgens mij alleen maar als je je helemaal kan isoleren en ook niet hoeft te werken, geen administratie, huishouding en/of relaties aan je hoofd hebt of anderszins op wat voor manier ook je hoofd boven water hoeft te houden. Of als je volgelingen hebt die je verzorgen en afschermen van de wereld. En ook dan moet je oppassen, want met die volgelingen kan je ook weer in allerlei valkuilen lopen. Het is niet zo moeilijk om verlicht te worden, want dat zijn we eigenlijk in essentie al. Je hoeft alleen maar alle rotzooi die zich op je ziel heeft vastgekoekt ervan af te poetsen. Maar verblijven in de verlichting is in een menselijk leven in onze maatschappij, in onze niet getrainde en erop voorbereide lichamen welhaast onmogelijk. Wat wel mogelijk is, is om ons te spiegelen aan de verlichting. Ik noem dat altijd het Kosmisch Veld of de kosmische spiegel. Het is redelijk onverbiddelijk, want je ziet er alles zo scherp in afgetekend wat niet verlicht aan je is, maar tegelijkertijd is het Kosmisch Veld zo vervuld van liefde dat het ook niet meer zo erg is om dat te zien. Alle schuld, schaamte en spijt smelt er meteen in weg. Dat ik dat in de loop van dit leven ben gaan zien en begrijpen en herhaaldelijk ervaren, is misschien wel waar ik het meest tevreden over ben.

Toen ik integreerde trokken alle vorige levens van mijn ziel als een versnelde film aan me voorbij. Ik zag de patronen van karma waar ik al heel lang in gevangen zat, hoe het ontstaan was en ervoer de heelheid van daarvoor weer. Hal-an heeft al die dingen die ik hier vertel al gezien en veel ook voorvoeld. Dat is waar mijn boek over gaat. Ik weet niet of ik nog de kans heb het te voltooien. Tot nog toe heb ik in dit leven steeds niet de kans gehad om dingen af te maken of zelfs maar van de grond te krijgen. Dat is zo'n bedroevend thema in mijn leven en ik weet niet of ik dat nog te boven kan komen. Ik kwam dus in dit leven voor die mensen, die vanuit 'hogere' bewustzijnsvormen in de mensheid geïncarneerd zijn. Het was de bedoeling dat wij juist voor de zielen uit het 'dierenrijk' het pad tot bewustwording zouden helpen openen. Daarom hebben we ons van oorsprong bij deze incarnatiecyclus gevoegd. Alleen zijn we er zelf in verdwaald na verloop van tijd. Naast die veel te grote zielen, de onvermijdelijke versplintering daardoor en het onderschatten van de invloed van trauma's en emoties, is er nog iets wat een rol speelt in het verdwalen. We zijn als groep naar de aarde gekomen, een vrij grote groep van bijna 3 miljoen zielen. Tenminste, de groep waar ik toe behoor. Er zijn nog een aantal andere 'hogere' buitenaarde levensvormen in de loop der tijd in de mensheid geïncarneerd. Wij kwamen zo'n 125.000 jaar geleden. Hoe dat precies allemaal in zijn werk is gegaan staat in mijn boek. We zijn nogal geschrokken van hoe we op aarde geland zijn, de condities van de aarde en van de complexiteit van de menselijke geest en alle tegenstrijdige emoties waar we mee te maken kregen. Opdat ons grote, collectieve weten niet helemaal verloren zou gaan zijn we al heel snel begonnen met het opzetten van tempels, mysteriescholen met inwijdingspaden, waar we de Maryem (zo noemen

we onszelf) die als mensen geboren werden gingen opleiden en methodes ontwikkelden om ons collectieve weten in die mensen weer tot ontwaken te brengen. Dit is sowieso al bedenkelijk omdat we voorbij gingen aan de vrije wil van die mensen en Maryem van ze wilden maken i.p.v. ze de kans te geven goede mensen te worden. Maar naar verloop van tijd komt er ook de klad in zulke mysteriescholen, worden ze gecorrumpeerd door intriges en machtsconflicten, vervallen soms zelfs tot zwarte magie en er worden paden in de menselijke geest gecreëerd die mee-geïncarneerd worden in volgende levens, waar die mensen er dan geen chocola meer van kunnen maken. Paadjes door vervaarlijke gebieden van de menselijke geest, waar van alles op de loer ligt. Als je ermee kunt omgaan kun je grote geestelijke vermogens ontwikkelen, maar als je niet meer weet wat al die dingen met elkaar te maken hebben kun je er stapelgek van worden. Toen ik integreerde heb ik het allemaal weer gezien. Ik kreeg als het ware de landkaart aangereikt, waarmee ik de weg in dat oerwoud kon vinden en ook mijn weg eruit. Zovele ingewijden van weleer belanden nu helaas in de psychiatrie. Die 'landkaart' heeft mij gered. Dat is kennis die ik heel graag had willen achterlaten hier. Om al die mensen te helpen die nu bepaalde vormen van psychoses ontwikkelen en door de psychiatrie eigenlijk alleen maar verder in de penarie geholpen worden. Ik heb lang geworsteld met de vorm. Ik had het idee om een soort mysterieschooltje voor psychotici op te zetten, maar had daar natuurlijk de middelen nooit voor. Ik heb er ook al het één en ander over opgeschreven in mijn boek "Onze Goddelijke Werkelijkheid" maar in een vorm waar ik nu helemaal niet meer achter sta en die ook veel mensen kan afschrikken. Ik heb begrepen dat het wel een aantal mensen erg geholpen heeft om het te lezen. Ook heb ik sommige

mensen individueel mogen helpen, een paar maar. Ik had veel meer willen doen.

Daarover zou ik nog heel graag een boek schrijven, over de 'landkaart' van het pad van inwijding. Het lag in mijn planning voor als 'de kosmische queeste' af was en is misschien nog wel veel belangrijker. Tja.... zo'n Maryem-ziel die veel te veel in één leven wil proppen.... en dan vergeet de praktische condities van dat leven daarop af te stemmen.

Wie weet is er wel iemand, die het een interessant project vindt om me hierover te interviewen en dat boek te schrijven. Misschien is het ook wel veel makkelijker om dit uit de mond van een ander op te tekenen, dan om het uit je eigen geest te poeren en in een vorm te gieten. Ik denk niet in eerste instantie aan iemand van de kerngroep van OSB. Ik weet dat jullie allemaal heel hard met jullie eigen belangrijke projecten bezig zijn. Maar misschien iemand die jullie kennen, of via via, of iemand die dit leest in het volgende OSB magazine. Het is wel een grote wens van mij, om iemand te vinden die daar zijn/haar tanden in wil zetten.

Ondertussen ga ik me erop bezinnen om 'de kosmische queeste' in een stadium te krijgen waarin het geredigeerd kan worden. Naar het eind toe ga ik misschien dingen vereenvoudigen. Ik kan er iets uit schrappen waardoor ik makkelijk het laatste deel voor een groot deel kan laten vervallen. Wel zonde, maar het kan misschien niet anders.

Dit lijkt me wel een aardige opening van een mailstorm over de diepere beweegredenen en drijfveren achter wat we schrijven.

Liefs, Desirée

Op 7 dec 10:19 2015 schreef Iwanjka Geerdink:

Hoi Desirée,

Intens te lezen dat de tumor aanpak geen soelaas biedt tot op heden... ja, wie zal zeggen wanneer het wiens pad is om te 'gaan'.. ik had er zo'n 7 jaar geleden 'eigenlijk niet meer zullen zijn'..

Ik heb je verhaal vanmorgen direct gelezen. Het resoneert bij me... En ik merk dat ik mij vooral aangetrokken voel tot de essentie van wat jij, je ziel te vertellen heeft... en dat niet hoeft te 'ontwarren' (en dat is niet vervelend bedoeld) in vele pagina's 'fictie' (met een kern van essentie). Maar goed, ik denk dat idealiter de essentie via meerdere wegen verbeeld wordt, voor andere mensen is de 'ingang' via een fantasy boek wellicht fijner en beter...

Ik hoop je snel (jan/feb?) weer te zien, en hoor dan ook graag meer wat je ooit in gedachten had voor mensen met 'ggz issues' (psychose thematiek ed). Ik ben de komende jaren primair bezig als 'hoeder' van een ggz2.0 remediemix raamwerk en therapeuten / praktijken register, dus... en wie weet dat dat wat jij nog kunt, wilt delen, anderen zal inspireren tot betere methodes ed.

En ik ga ook meedenken wat ik kan doen om een 'cowriter' te vinden om verhalen die je deelt op te tekenen...

**Warm hug,
Iwanjka**

Op 8 dec. 15:15 2015 antwoordde Desirée:

Hallo allen,

Iwy, ik denk dat je gelijk hebt. Ik zou het wel fijn vinden als het verhaal van Hal-an op de één of andere manier nog wel in de wereld zou komen. Op zich heb ik de belangrijkste dingen al opgeschreven, die in dat verhaal moeten. Met wat aanwijzingen zou iemand anders daar nog een mooi boek van kunnen maken. Dat is een kwestie van de verhaallijn kloppend maken waar die nog rammelt, heel veel dialogen herschrijven, want die kunnen echt niet zo. En het verhaal afronden naar een nog heel spannend slot, wat ik kan vertellen.

Ik denk niet dat ik het zelf nog af kan krijgen. Als ik nuchter kijk naar hoe die ziekte verloopt zou het eerder wel eens een kwestie van maanden dan van jaren kunnen zijn. Het is raar, want ik voel me verder zo goed, maar het zou toch wel zo kunnen zijn.

Ik heb verschillende keren meegemaakt dat mensen in mijn omgeving kanker kregen en altijd gezien dat dat goed kwam als mensen hun eerste gevoel volgden. Maar mijn eerste gevoel was: ik moet nu leven en me richten op de dingen die nu echt belangrijk voor me zijn. Maar dan kom je in een heksenketel terecht van dokters die van alles willen doen om je nog te gaan redden en druk uitoefenen, omdat het zo onverstandig is als je dat niet doet. En vrienden die allemaal van die goede alternatieve therapeuten kennen en het zo stom vinden dat je daar niet meteen naartoe holt. Maar dat allemaal doen, er naartoe gaan of twijfelen of je ze zal benaderen en wie dan uit de veelheid van mogelijkheden, dat kost allemaal verschrikkelijk veel tijd en energie. En ik zou daarvoor wel eens veel te laat kunnen zijn. En alle praktische dingen die geregeld moeten worden en gewoon niet snel genoeg rond ko-

men..... Ik ben er eigenlijk 5 maanden kostbare tijd aan verloren. Als ik echt naar mijn eerste gevoel had geluisterd, was ik me meteen gaan richten op wat het meest belangrijke voor me is om nog te doen in dit leven en zou ik alle andere dingen die te maken hebben met nog proberen de boel te redden hebben laten vallen. Die behoefte kwam ook steeds meer van andere mensen dan van mij.

En ik zeg dat eigenlijk met een volstrekte rust in mezelf.

Als het er op aankomt kan ik veel beter met emoties omgaan dan de meeste mensen in mijn omgeving. Ik zoek dan ook eigenlijk geen emotionele steun.

Wat ik echt belangrijk vind, is om mijn inzichten nog te kunnen delen. Daar voel ik ook een grote urgentie bij.

Ik heb daarmee een groot aanbod voor de juiste persoon om een heel belangrijk boek in de wereld te kunnen brengen. Twee belangrijke boeken eigenlijk. De kosmische queeste natuurlijk. En het boek over de inwijdingen. Dat is nog veel belangrijker. Dat mag die persoon onder zijn eigen naam uitgeven (met de queeste ligt dat een beetje anders), maar wel in een vorm dat in het boek staat dat het mijn verhaal is en hoe het tot stand is gekomen. Uiteindelijk maken die vormen ook niet eens zoveel uit. Als die informatie maar beschikbaar komt voor de mensen die het nodig hebben. En als het gaat om royalties, heb ik geen eisen. De queeste en dat andere boek hoeven ook niet door dezelfde persoon te gebeuren... Fijn als jij, Iwy en ook anderen je gedachten wilt laten gaan over wie dat zou kunnen en willen.

Natuurlijk, als toch blijkt dat één van jullie je geroepen voelt, hou ik me aanbevolen. Maar het moet dan wel van binnenuit voelen dat het klopt en dat het is dat je het ook echt graag wilt doen. Niet uit plichtsgevoel. Daar is het te

waardevol voor. Iemand moet dat echt vanuit zijn hart willen.

Maar er is dus wel urgentie bij. Ik moet niet gaan wachten tot het volgende OSB-magazine uit is en maar afwachten of er iemand reageert. Zelf heb ik niet de ruimte zo om hierover intensief te netwerken. Dus ik hoop wel, dat de mensen waar ik hierover mee praat hun best gaan doen.

Liefs, Desirée

Op 8 december 2015 16:04 schreef Ewout Storm van Leeuwen:

Dag lieve en moedige Desirée.

Ik heb je berichtgeving even op me moeten laten inwerken.

De laatste aanvulling was precies wat ik nog nodig had. Ik heb inderdaad het gevoel dat jouw levensspanne erop zit, dat je binnenkort teruggaat. Ik kan jouw intense verlangen daar naar voelen, ik kan ook het verlangen van jouw verwanten voelen om jou weer in hun midden te hebben. Ik verheug me erop. Dat klinkt misschien raar in de oren van mensen die sterk aan het leven hangen. Het aardse leven kan erg taai, zwaar en plakkerig zijn.

Ik heb ook niet het gevoel dat ik je zal missen: wij blijven hoe dan ook in contact. Via de Queeste zelfs heel dichtbij.

Ik wil je boek graag uitgeven en als eerste stap daarvoor gaan redigeren.

Voor jouw interviews denk ik aan Marie-José. Een laptop met camera of een smartphone zijn ideaal om de interviews mee op te nemen. MJ weet waarover jij spreekt, daarom denk ik aan haar.

Weet dat ik je ondersteun bij het bij jezelf blijven.

Voor het overgaan naar een andere levens-

vorm is het noodzakelijk om het aardse voertuig te verlaten. Kanker is een effectieve en snelle manier om het lichaam definitief onklaar te maken. Tegen pijn is van alles te doen. Ik schrijf dit in het besef dat het voor mij duidelijk is dat jouw overgang heel spoedig zal zijn. Ik huil mee met je lichaam, dat zo graag jouw ziel verder had willen dragen, want het is een avontuur om zo'n geest te herbergen.

Ik heb meegemaakt dat het aftakelende lichaam de ziel niet wilde loslaten. Jouw ziel, jouw geest zijn sterk genoeg om een soepele overgang voor elkaar te krijgen.

We zien elkaar in ieder geval in januari bij de bij jou geplande Boekcoop bijeenkomst.

Als je het noodzakelijk vindt dat ik eerder overleg met je heb, laat het me weten, dan kom ik.

In de geest ben ik bij je en ik lach met je mee.

Tot gauw, je Ewout

Op 8 december 2015 18:03 schreef Desirée:

Lieve Ewout,

Dank je, dat je het begrijpt.

Ik heb al een hele tijd het gevoel dat ik je graag wil zien en over een aantal dingen met je wil praten. Ook heel fijn dat je mijn boek wilt redigeren en uitgeven! Dat zal nog een hele klus zijn. Het eind moet nog geschreven worden en op het moment lukt het mij nog steeds niet en hele delen moeten ernstig herschreven worden. Ja, de beste eerste stap is om er samen eens over te praten. Het voelt goed, het is bij jou in goede handen. Ik hoop dat je het eerst eens kritiekloos door kunt lezen, om het verhaal op je in te laten werken. Dat verhaal is heel diepgaand en kan ik niet in een paar woorden vertellen.

Marie José heb ik al gesproken. Het stuk dat

ik jullie gestuurd heb, heb ik ook aan een paar goede vrienden gemaïld. Zij belde mij erover op. Zij vroeg zich ook even af of zij degene was die mij moest interviewen, maar dat voelde voor haar niet zo. Dat had ik ook al niet verwacht. Dus daar zoek ik nog iemand voor. Iemand uit één van jullie netwerken misschien?

Hadden we voor januari al een meeting gepland? Heb ik dat gemist? Ik wil het wel graag en ook bij mij thuis.

Ewout, laten we gauw wat afspreken. Zal ik je het manuscript ook opsturen, zoals het nu is?

**Liefs,
Desirée**

Op 8 dec. 20.03 2015 schreef Sarah Morton:

Hoi Desiree,

Ik heb je bijdrage gelezen. Ook bij mij resoneert het. Het voelt essentieel.

Al meen ik zelf dat het opsplitsen van bewustzijn het gevolg is van omstandigheden en niet per se een noodzaak. Al zijn er wel situaties dat die noodzaak er wel zal zijn, zoals bij diep traumatische ervaringen.

Ik ken ook het gevoel van niet welkom zijn en niet mee mogen doen.

De weinige keren dat ik mezelf heel voel, ben ik juist minder vatbaar voor overprikkeling.

Ook ik wil graag helpen met het redigeren van je boek. Hele stukken (her)schrijven, lukt me denk ik niet, omdat ik er dan toch mijn eigen draai aan geef.

Je verhaal betekent veel voor me. Ook resoneert het op een of andere manier met Oud licht, dus jou hiermee helpen hoeft mijn eigen projecten niet in de weg te staan.

Ik voel en begrijp je urgentie wat het boek betreft. Ik hoop dan ook dat je nog de nodige tijd

gegeven is.

Het enige dat ik kan bedenken is je immuunsysteem versterken. Ook al genees je daar niet door, het geeft je misschien juist meer tijd. (Even inspeland op wat je zegt over alternatieve geneeskunde.)

Verder vind ik het heel mooi hoe je vaak in een 'tussengebied' zoals je dat noemt, verkeert. Daar bestaat tijd niet.

**Groeten,
Sarah**

Op 9 december 2015 06:23 schreef Iwanjka:

Hoi Desirée,

Interviewen voelt voor mij 'gelijk' al wat zwaar... is het een idee om 'simpelweg' een gedeelte van je tijd te besteden aan het vertellen van verhalen voor een camera? Dat kun je in je eigen tempo / thuis doen...

Camera op statief, aanzetten, en hups... en al is het 50 uur beeldmateriaal...

Suggestie: neem een camera met een harddisk van bv 60 Gb dan heb je zo 40 uur opnametijd zonder gedoe met cassettes ed, en het op een computer overzetten is fluitjes van cent...

Ik wil overwegen mijn huidige sony te lenen als je niet iets anders vindt. Hoewel... de 'display' is stuk, dat wordt geklier voor je... ik denk dat je tegenwoordig voor zeg 300 euro eenzelfde camera hebt...

**Groet!
Iwanjka**

PS: Ik wil proberen in januari aan te haken, op jouw locatie. Idee: Jan. boekcoop overleg, feb ALV. Wat mij betreft beide op jouw locatie.

Op 9 december 2015 12:51 antwoordde

Desirée:

Hoi,

Dat lukt mij echt niet meer, met een camera. Als ik me druk moet maken om zo'n ding raak ik helemaal uit verbinding en zit ik er met mijn mond vol tanden voor. Het idee alleen al maakt me doodmoe. Ik zoek iemand die dit project ziet zitten. Als er iemand luistert en de juiste vragen stelt kan ik in verbinding blijven en doorpraten. Ik heb het ook over vele sessies van vele uren en dan nog een boek schrijven, als ik er misschien allang niet meer ben. Een schrijver die een onderwerp zoekt, dus. Die heb je ook, van die schrijvers die altijd over anderen schrijven. Zo iemand zoek ik. Iemand die graag alles wil weten over dit hele belangrijke onderwerp.

Ik kan goed schrijven. Maar het proces van in verbinding zijn en dan de beelden zien en het weten en herinneren steeds afwisselen met uit die verbinding te moeten gaan om het ook op te kunnen schrijven en dan weer terug enz. heb ik eigenlijk altijd een martelgang gevonden. Voor een camera gaan zitten en dat het dan moet komen in mijn eentje is net zo iets. Erger nog want met schrijven heb ik affiniteit, met filmen totaal niet. Met opnames überhaupt niet. Ik heb het wel eens met een cassette recorder geprobeerd vroeger. Werkt niet. Als iemand het proces op zich neemt mag-ie met camera's en recorders stoeien wat-ie wil als ik me er maar niet druk om hoeft te maken,

warme groet,

Desirée

Op 9 dec. 13:27 2105 voegde Desirée er aan toe:

Ik besef dat het een hele grote vraag is, maar het is vooral ook een heel groot aanbod. Ie-

mand mag met mij heel erg de diepte in gaan en zal waarschijnlijk ook gebieden in zijn of haar eigen geest gaan verkennen, waar 'ie nog niet eerder bewust van geweest is. Om de vraag van Luc te beantwoorden: rituelen hebben er zijdelings wel mee te maken, maar zijn vaak ook vooral cultureel gebonden en waren overal steeds een beetje anders. Dit gaat over de psychologie van de inwijdingspaden. Hoe er bewust gewerkt is met dissociatie om geestelijke vermogens en magische krachten te ontwikkelen. Wat de bemoeienissen van buiten aardse wezens met verschillende agenda's daarmee gedaan hebben. Hoe de splitsingen in de menselijke geest op verschillende lagen nu nog doorwerkt in onze psyche. In wat voor misleide zelfbeelden en wereldbeelden we gevangen zijn geraakt, doordat we niet (meer) heel zijn. Hoe dat nu in onze cultuur nog doorwerkt. Wat hiërarchische machtsstructuren in spirituele methodes gedaan hebben en nog doen. Hoe, terwijl de mens bezig was de mogelijkheden van de menselijke geest tot in de finesses te verkennen, sommigen tot grote hoogte konden opstijgen, maar velen in die experimenten (want dat waren het voor een groot deel) ook in hun kielzog gestrand en zelfs opgeofferd zijn en daar nu nog de gevolgen van ondervinden. De schaduwzijde van inwijdingen dus. Het zijn natuurlijk noodzakelijke ontwikkelingen geweest in de bewustwording van de mensheid. Maar heden ten dage zijn we het overzicht hiervan kwijt en wordt er eigenlijk maar bedroevend weinig begrepen van de menselijke geest. Het pad van inwijding, in universele zin, wat alle stromingen en culturen overstijgt, heeft een opbouw van een aantal stadia van desintegratie en integratie. Als we die weer gaan snappen en de verbanden zien, kunnen veel mensen geholpen worden die nu grote psychische en ook psychiatrische problemen hebben. Daar gaat het over.

**Hartegroet,
Desirée**

Op 9 december 2015 13:38 schreef Hein van Elteren:

Lieve Desiree,

Ja, je verhaal/aanbod is groot, belangrijk en veel. Ik weet het.

Al twintig jaar lang deel jij hier stukjes van met mij, en gelukkig met steeds meer anderen. Langzaam maar zeker krijg ik een idee van de hele puzzel. Maar die is op een bepaalde manier ook zo overweldigend en aangrijpend dat ik moeite heb mijn aandacht erbij te houden. Ik haak snel af. Heeft ook met mijn rol(letje) in dat verhaal te maken, maar dat is weer een ander verhaal waar ik zelf aan werk.

Kort samengevat: ik voel me duidelijk niet degene die jou gaat interviewen en/of dit boek gaat afmaken. Dat gaat hem niet worden, ik heb een andere taak in dit grote plan. Maar natuurlijk wil ik jou op mijn manier wel hartelijk steunen bij alles wat je in dit leven nog te doen hebt en kunt realiseren. En ik ben heel blij met alle spontane aanbiedingen van anderen in deze groep. Je boeken komen er wel, daar heb ik alle vertrouwen in.

Hartegroet, veel kracht en inspiratie; ik heb groot respect voor de harmonie en liefde waarin je je proces accepteert en voortzet,

Hein

Op 9 dec. 17:21 2015 schreef Desirée:

Lieve Hein en anderen,

Ja, met jou heb ik heel veel hierover gedeeld,

Hein, in de loop der tijd. Ook met een aantal andere mensen, ook voor ik jou kende. Het zijn steeds stukjes van de puzzel, vaak toegepitst op wat die mensen ermee hebben en mensen waar ik iets mee heb karmisch uit te werken in dit thema. Jou heb ik ook wel dingen verteld waarvan ik wel besepte dat het je een beetje boven je pet ging. Gewoon door onze vriendschap en omdat het er makkelijk uitrolde onder het genot van de wijntjes.

Het grootste deel is echter een heel eenzaam pad geweest. Dat zou ook niet anders kunnen. Als je door transformaties heen gaat, ga je helemaal open en word je verschrikkelijk gevoelig voor prikkels. De aanwezigheid van andere mensen is dan vaak teveel. Ik heb ook in grote periodes van mijn leven helemaal geen aansluiting met andere mensen kunnen vinden. Veel heb ik onder erbarmelijke omstandigheden moeten doen. Op veel te gehorige kamertjes in studentenhuzen, waar schimmel in zat en later op een gehorige flat tussen veel te veel burens waar ik knettergek van werd en dan de laatste burens.... wat zal ik zeggen. Ik heb doordat ik dat allemaal aan mijn hoofd had, ook nooit echt kunnen werken, nooit geld kunnen verdienen en daarom kon ik de goede omstandigheden steeds niet creëren voor mezelf. Voor mijn lichaam is dat allemaal veel te zwaar geweest.

Om nog even door te gaan op dit thema. Wat denk je dat spirituele geheimen doen met de menselijke geest? Een groot probleem is, dat de meeste priesters en priesteressen alleen maar de lagere inwijdingen kregen en niet de hogere. Je hebt nu eenmaal in een hiërarchische gemeenschap altijd meer dienaren nodig dan meesters en die meesters lieten zich graag bedienen. Vaak was het ook nog een makkelijke manier om aan hun seksuele gerief te

komen. Wat dat betreft is er nu niets nieuws onder de zon. In de new age wereld hebben veel mensen een erg geromantiseerd beeld van tempels en ingewijden. Het waren vaak slangenkuilen, waar priesters zowel met geestelijke als stoffelijke wapens elkaar naar het leven stonden. In de vroegere culturen waren mannen en vrouwen nog redelijk gelijk, maar later, toen vrouwen ook nog onderdrukt werden, werden priesteressen vaak seksueel misbruikt voor magische doeleinden. Kinderen ook, leerlingen.

Die lopen nu allemaal rond, de half ingewijden en de misbruikten en ze hebben totaal geen referentiekader meer voor wat er met ze aan de hand is.

In die lagere inwijdingen leer je staten van desintegratie op te bouwen. Je kunt daarmee bijvoorbeeld een deel van je energie afsplitsen en daar een geestelijk voertuig voor opbouwen waarmee je een kijkje kan nemen op andere plaatsen, of zelfs een stukje in de toekomst. Heb je je wel eens afgevraagd waarom zoveel van die paranormaal begaafde mensen zo gesjeesd zijn? Als je zulke paden opent in je geest incarneer je die weer in volgende levens. Maar dan leef je opeens in een hele andere cultuur, waar niemand daar weet van heeft en niemand je kan begeleiden. Je hebt zelf geen idee wat er met je aan de hand is en je hebt nooit de hogere inwijdingen gehad die je weer in staat hadden kunnen stellen om te integreren. Maar zelfs als je die hogere inwijdingen wel gehad heb, kun je alle dingen er tussenin nog steeds doen en ben je in je volgende levens het verband kwijt. Bovendien, als zo'n tempel erg corrupt was geworden klopte er ook niet zoveel meer van die hogere inwijdingen.

Om de vraag van Iwy te beantwoorden: wat ik in gedachten had met een mysterieschooltje

voor psychotici. Een plek in de natuur, waar genoeg rust en ruimte is om door transformaties heen te gaan. Mensen daar vooral ook de rust en ruimte bieden om met hun eigen proces bezig te zijn en waar nodig mensen uitsluitend de hogere inwijdingen van integratie aan te bieden. Niet meer top down, zoals vroeger meestal gebeurde, maar in gelijkwaardigheid, in samenspraak met hen boven water halen waar ze zijn blijven steken en ze dan de puzzelstukjes aanreiken die ze nodig hebben.

Hartegroet, Desirée

Op 11 dec. 02:42 2015 vertrouwde Desirée ons toe:

Hallo allemaal,

Ik heb vandaag mijn huisarts gesproken. Ik wilde graag wat meer weten over de prognose. Die valt me in veel opzichten reuze mee. Het komt erop neer, dat de tumor in mijn darm niet de doodsoorzaak zal zijn en de tumoren in mijn lever ook niet. De tumor in mijn darm zit op een plek waar die genoeg ruimte heeft om te kunnen groeien, zonder dat ik daar al teveel last van zal krijgen. Ook mijn lever zal gewoon blijven functioneren, alleen wel groter worden. Wat er uiteindelijk gaat gebeuren is dat het kankerproces op een gegeven moment zoveel energie gaat vergen dat ik steeds verder af ga vallen, eetlust ga verliezen, zozeer dat ik dan steeds minder energie heb, bedlegerig word en op het eind in slaap val en vertrek. Ik heb weinig pijn in het vooruitzicht. Helemaal geen slechte dood dus. Daar teken ik wel voor! Voelt ook als een manier die bij me past. Al heb ik wel aangegeven dat het voor mij belangrijk is bewust te gaan. Kon ook voor gezorgd worden. Meestal geven ze mensen aan het

eind een slaapmiddel, maar dat kon ik ook niet nemen.

Zolang ik nog energie heb, genoeg eetlust en niet teveel afval, loopt het niet zo'n vaart. Dan heb ik in elk geval nog wel maanden te gaan en het kunnen zelfs jaren zijn. Daar kan niemand iets over zeggen. Nou, op het moment kom ik zelfs aan, ik voel me goed, redelijk energiek zelfs en ontzettend helder. Het is een rare gewaarwording. Mijn hele leven heb ik gehoord, dat ik moest afvallen om langer te kunnen leven. Nu is het zo dat hoe dikker ik ben, hoe langer ik leef. En alles smaakt me prima, dus ik kan eindelijk zonder zorgen over mijn gezondheid lekker eten en drinken, zoveel als ik maar wil. Ik heb me meestal best ingehouden, wat niet mocht baten, behalve de laatste 1½ jaar, het bijna graanloze dieet. Ik viel dus toch af van het dieet, niet van de kanker. Toen ik weer granen ging eten vlogen de kilo's er meteen weer aan en nu gaat het langzaam, maar het worden er meer, niet minder. Ja, ook alcohol schijnt helemaal niets meer uit te maken, omdat het proces in mijn darm veel sneller gaat dan dat in mijn lever. Roken maakt ook niet uit. Aan long- of keelkanker zal ik niet meer doodgaan. Vrijdag na die uitslag ben ik weer gaan roken, ook wel met dat idee. De dag daarop was ik opnieuw gestopt en toen toch weer begonnen. Op zich kan ik er prima van afblijven, heb ik gemerkt. Maar één ding gaat niet zonder rookpauzes en dat is schrijven. Nog geen mail krijg ik geschreven als ik niet steeds tussendoor ga zitten contempleren met een sigaret erbij. En aangezien schrijven nu toch wel zo ongeveer het belangrijkste is, heb ik besloten toch maar lekker te blijven roken. Scheelt toch ook wel veel stress en het vergt behoorlijk wat aandacht om ervan af te blijven, die ik beter kan inzetten om mijn levenswerk nog zo goed mogelijk te voltooien.

Toch kan niemand voorspellen wanneer de af-takeling gaat inzetten. Dat kan ook weer plot-seling op elk moment gebeuren. Ik geef het over met vertrouwen dat het zal gaan zoals het moet gaan. Het is een grote opluchting dat ik nou ook de artsen niet meer hoef te overtuigen, dat ze moeten ophouden om mijn leven te redden. Op en neer naar ziekenhuizen gaan, behandelingen, onderzoeken en eindeloos in spanning zitten wachten op de uitslagen is niet waar ik mijn laatste levensfase aan wil besteden. Intensieve trajecten met alternatieve geneeswijzen evenmin. Alleen misschien nog wat dingen, zoals Sarah aangaf, die me zo lang mogelijk gezond houden. Maar het moet me niet teveel tijd, geld en energie gaan kosten. Ook naar zo iemand toe reizen is een hele toer met die stoma, waar ik in veel gevallen de hulp van vrienden met een auto bij nodig heb.

Wat betreft de boeken wil ik wel graag de nu uitgestippelde weg ingaan. Per slot kan het ook zomaar opeens heel snel bergafwaarts gaan. Ewout, ik vind het geweldig dat je me gaat helpen met de queeste. Ook begrijp ik, dat jij het inwijdingenboek niet op je gaat nemen. Ik hoop wel dat je het tzt wilt uitgeven, misschien ook redigeren of in elk geval dat de Boekcoop daarvoor gaat zorgen, ook als ik er niet meer ben om dat te regisseren. Jij bent ook niet de juiste persoon, Ewout, om dat boek te schrijven, al zou ik je er een hele plezierige gespreks-partner voor vinden. Maar die inwijdingspa-den zijn niet de geschiedenis van jouw ziel, terwijl je er wel bevattelijk voor bent. Ik denk dat het heel goed is als je die informatie wel tot je neemt als 'ie eenmaal beschikbaar is en je er ook veel in zal vinden, vooral over de hogere inwijdingen, waar je wat mee kunt. Maar het is niet goed voor jou als je heel diepgaand dat proces van de lagere inwijdingen induikt. Dat moet iemand zijn, die dat of zelf achter de rug heeft, of die daar daadwerkelijk ook middenin

zit. Ik wil niet het risico lopen dat ik daar een ziel in mee ga slepen die er niet thuishoort, er de weg niet kent en dat ik er dan zelf misschien niet meer ben om hem er ook weer uit te halen. Het is echt heavy stuff!

En Gerbrand, jij hoort daar overduidelijk niet thuis. Wees blij! Laat het allemaal maar lekker van je afglijden, het gesodemierter dat je dat scheelt is bijna niet voor te stellen. En ook ik vind jouw bijdrage aan ons collectief ontzettend waardevol en wil graag dat je blijft.

Als je niet in die jungle verdwaald bent, hoeft je je weg eruit ook niet terug te vinden. Het boek is bestemd voor mensen die in (spirituele) wanen verkeren en voor de mensen die ze proberen te helpen. Het is een soort landkaart van de opbouw van wanen. Ik beleef het zelf als kennis uit vorige levens. Maar je kunt het ook zien als invloeden van de cultuur en van de geschiedenis van de menselijke geest, die onbewust overgedragen is van generatie op generatie, van veel verder terug dan wij ons beseffen.

Sommige dingen hebben we allemaal wel eens een beetje last van. Bijvoorbeeld, god of alleen maar autoriteit buiten ons plaatsen en ons vervolgens aan die vermeende autoriteit afspiegelen, onze waarde aan afmeten en dan hopeloos hunkeren naar erkenning van die vermeende autoriteit in een zucht om weer compleet te worden. Dat gebeurt op de eerste trap van inwijding. Dan volgen er nog drie fases van desintegratie. De hogere inwijdingen zijn drie fases van integratie, in feite de terugweg van die eerste vier trappen. Het punt is, dat mensen die in wanen verkeren moeilijk te bereiken zijn. Je kan niet simpelweg tegen ze zeggen, dat ze in een waan leven, dat ze die maar moeten vergeten en in de werkelijkheid gaan leven. Dat herkennen ze niet en kunnen ze niet refereren aan wat zij zien en beleven. Iemand die

heel diep in het oerwoud verdwaald is, kan je niet zeggen: kom daar nou maar gewoon uit. Dan moet je eerst vaststellen waar ze zijn en ze vervolgens stap voor stap de weg terug wijzen en ze steeds referentiepunten geven die ze kunnen herkennen.

En Hein, het lijkt misschien uit mijn verhalen soms droevig gesteld met de mensheid. Maar het goede nieuws is, dat ik de ervaring heb dat de terugweg uit die jungle ook zomaar heel snel kan gaan. Er is sprake van plotselinge bevrijdingen. Alleen is het een pad bezaaid met valkuilen. Daar moet je dan even niet intrappen. Ze zijn verleidelijk. Ze beloven grote gaven en macht, gelukzalige gemoedstoestanden en grootse inzichten, maar veroorzaken manische episodes, gevolgd door depressies, groothedswanen, betrekkingswanen, paranoia enz, als je erin blijft hangen. Dat moet je mensen uitleggen en ook waarom en ook dat je gewoon weer verder kan gaan als je er toch in getrapt was. Dat dat helemaal niet zo erg is en zovelen gebeurt, maar als je dan het volgende ziet, dan kun je daar heen gaan. Richtingaanwijzers neerzetten en waarschuwingsbordjes bij de valkuilen. Dat is waar het nog te schrijven boek over gaat.

En, zoals gezegd, is er plotselinge bevrijding uit de diepste duisternis mogelijk. Het probleem is dat alle mensen dat pad individueel moeten gaan. Ze moeten dan eerst gaan inzien dat het nodig is en het ook nog gaan willen. En dat kan voor vele individuen nog wel even duren. In principe kan de ergste psychopaat opeens integreren met zijn verdrongen geweten en vergeving en compassie vinden. Ze hoeven het alleen maar te willen. Zeker als het je gewin oplevert is dat laatste wel een groot probleem. Maar in een volgend leven zal deze ziel dat verdrongen geweten incarneren en de

psychopaat verdringen. Dat wordt een hope-
loos slachtofferleven, van iemand die totaal
zijn eigen kracht niet accepteert en zich de
vreselijkste dingen laat overkomen en het idee
heeft dat hij machteloos is. Dat is ellende, daar
wil je misschien wel vanaf. Misschien dat hij
dan wel opeens die psychopaat in de ogen kijkt
en als zijn eigen kracht integreert. Dan vindt
hij compassie. Die scheiding is aangebracht op
de tweede trap van inwijding en veroorzaakt
bij velen een eindeloze reeks levens in dader/
slachtofferpatronen en een referentiekader
van straf en vergelding. Maar door overgave en
zelfvergeving kom je er in één keer uit. Deze
is trouwens ook voor de meeste mensen rele-
vant.

Dan volgen er echter nog twee trappen die veel
minder mensen hebben. Gradaties van desin-
tegratie die gebouwd zijn op de voorgaande,
waar specifiek in de tempels mee gewerkt is,
om bepaalde magische krachten te kunnen
ontwikkelen of op te wekken door misbruikt
te worden, in het ergste geval. Als je die weg
bent ingeslagen moet je hem ook weer terug
bewandelen. Als je dat eenmaal snapt en her-
kent is dat in mijn ervaring wel beangstigend
in eerste instantie, maar in de praktijk vrij
eenvoudig en juist ook gelukzalig. Alleen het
herkennen ervan is een hele toer geweest, een
uiterst pijnlijke en verwarrende weg. Daarom
wil ik mensen met name ook die herkennings-
punten geven en hun angsten wegnemen.

Mijn boek *Onze Goddelijke werkelijkheid*, dat
ik begin jaren negentig geschreven heb, heeft
voor sommige mensen ook wel zo gewerkt.
Alleen wat ze toen op mij allemaal gingen pro-
jecteren..... en alle oordelen die ze gaan heb-
ben als je niet aan hun beeld van volmaaktheid
voldoet..... En wat had ik nou gezegd, over dat
soort dingen buiten je projecteren..... zucht.....

Daarom is het ook goed dat dat boek door ie-
mand anders geschreven wordt, die er niet op
afgerekend kan worden, omdat het mijn ver-
haal is en dat ik er dan niet meer ben om de
autoriteit voor ze uit te hangen of door ze door
het slijk gehaald te worden als ik dat vertik.

Oh ja, al die valkuilen blijven dus gewoon altijd
bestaan. Als je bijv. denkt dat je op je lauweren
kan gaan rusten omdat je nu verlicht bent, val
je er meteen weer in.

Allen, dank jullie wel voor jullie medeleven. Ik
hoop niet dat jullie je al te veel overdonderd
voelen door al mijn verhalen. Laat gewoon van
je afglijden wat je niet kunt gebruiken. Als ik
opeens begin te spuien is dat voor mij goed.
Dan heb ik weer wat materiaal vastgelegd en
doe ik het in de flow.

Er heeft zich trouwens al iemand aangediend,
die met mij in elk geval een begin wil maken
met interviews, materiaal verzamelen en vast-
leggen. Mijn goede vriendin Prema. Daar ben
ik ontzettend blij mee en het voelt ook goed.
Wel denk ik dat er iemand bij moet komen in
latere instantie om te helpen al dat materiaal
tot een boek te maken, want Prema kan denk
ik best schrijven, maar ze heeft niet zoveel
energie.

Tot zo ver maar weer even.

**Heel veel liefs,
Desirée**

Op 11 dec. 11:15 2015 schreef Sarah:

Hoi Desiree,
het zal wel een onuitsprekelijke opluchting zijn
dat je nog wat langer de tijd hebt en weinig pijn
in het vooruitzicht.

Ik begrijp heel goed dat je je nu wilt focussen

op wat voor jou het meest essentiële is.
Of ik degene ben die je kan interviewen over je boek, dat zal ik nog navoelen.
Omdat ik erg veel aan mijn hoofd heb, mail ik meestal kort en sporadisch.

**Veel groeten,
Sarah**

Op 11 dec. 2015 11:16 schreef Hein van Elteren:

Hoi Desiree,
Opnieuw ontroert het mij diep hoe positief en ontspannen je met je situatie omgaat. Dit zal ongetwijfeld ook in het grote plan passen. Soms is het kennelijk nodig dat mensen vroegtijdig de Aarde verlaten om hun gedachtegoed/ levenswerk de kans te geven door te breken. We zullen in elk geval zorgen dat je boeken waardig in de wereld komen en dat jij deze wereld naar omstandigheden waardig kunt verlaten, voor zover dat in onze macht ligt.

Hein

Op 11 dec 12:52 antwoordde Desirée:

Sarah,
Ontzettend lief, dat je wilt navoelen of jij degene moet zijn om mij te interviewen, maar ik weet ook meteen al dat dat niet zo is. Jij hebt een andere, ook heel belangrijke taak, waar je je op moet blijven richten. Dit is voor iemand die juist hier helemaal voor wil gaan, die dat van binnenuit ook zo voelt. Maar wie weet is er iemand, die jij tegenkomt in jouw toch ook wel aanzienlijke netwerk, waar je bijv. na een lezing mee staat te praten, waarvan je opeens denkt: het is echt een onderwerp voor die persoon.

Dat is ook de vraag aan jullie allemaal! Als het één van jullie zou zijn had ik dat geweten en had ik je persoonlijk gevraagd. Ik vraag jullie voor me te netwerken. En tegelijkertijd gooi ik het de kosmos in om de juiste persoon op mijn pad te brengen. Dus het kan ook nog op een andere manier gebeuren. Het voelt nu ook goed om met Prema alvast een start te maken en te kijken hoe ver we komen.

**Liefs,
Desirée**

Op 12 dec. 2015 02:07 schreef Sanatan de Jongh Swemer:

Hoi Stoere Desiree,
Even een woordje vanuit het mystieke Peru, waar de geest van de Incas overal rondwaart. In bergen en rivieren, ruïnes en in de trotse harten van de mensen.
Ik las je eerlijke en openhartige mail, maar niet je teksten.

Ik was het ook heel erg eens met wat Ewout schreef.

Mijn (en veler) visie is dat wie we werkelijk zijn eeuwig is.

Om dat te ontdekken krijgen we een lichaam (aardepak) en mogen een dansje doen op deze planeet: het leven.

Dat dansje is soms een slome wals en soms een krijgdsans.

Jij doet nu een stoere krijgdsans met opvallend innerlijke harmonie.

Ik wens je daar veel succes en vrede mee.

En ik wil je nog bedanken voor de warme omhelzing die je me gaf toen ik weg moest.

Tintelde nog lang na.

Lieve groet van Sanatan

Op 13 dec. 23:13 2015 schreef Desirée terug:

Hoi Sanatan,

Je bent nu aardig in de buurt van waar mijn boek speelt. Dat is nog wel een paar duizend kilometer zuidelijker en ook iets westelijker, waar nu oceaan is.

Volgens mij is niets eeuwig en lost ook onze ziel op een gegeven moment op in een groter bewustzijn. Zelfs ons universum is uiteindelijk vergankelijk. Maar je hebt gelijk. Die ziel kan zo wat rondedansjes maken in verschillende levens, eens een rondje aarde doen, dan weer eens ergens anders. Eerst maar eens naar huis straks en dan zie ik wel verder.

Ik voel me niet zo stoer, eerder zacht, in de overgave. En vol, vol ook van de enorme waarde van mijn leven nu. Het is gewoon een hele mooie fase.

Mijn huisarts zei: 'Als je de natuur zijn werk laat doen is de natuur zacht.'

Waarop ik zei: 'Als je kunt loslaten en je kunt overgeven aan wat er is, wel.'

Het hele leven gaat over loslaten. Daar waar ik het soms niet kon, heb ik het leven en de natuur ook wel als keihard ervaren. Ik ben blij en dankbaar dat ik toch wel iets geleerd heb in de loop van mijn leven. Deze rol, waar ik nu in terechtgekomen ben, past wel bij me, geloof ik. Dat scheelt.

Fijne tijd nog daar in de buurt van waar mijn ziel haar eerste menselijke leven geleefd heeft.

**Warme groet,
Desirée**

Op 17 dec. 18:05 2015 ontvingen we een lange mail van Desirée:

Lieve allemaal,

Ik heb gehoord dat Ewout een templaat aan het maken is, dus ik schrijf nog maar even door, want ik moet nog een heleboel eieren kwijt.

Gerbrand, jij laat je vaker ontvallen, dat je niet met spiritualiteit geassocieerd wil worden. Vrees niet, als ik dit te berde breng, want ik ga niet proberen jou van iets te overtuigen wat je niet wilt of kunt geloven. Ik vind zelfs dat je gelijk hebt, dat spiritualiteit beperkend kan zijn en dat de werkelijkheid vaak veel groter en wonderlijker is dan de 'spirituele' denkbeelden, die velen er op na houden. Echter, naar mijn mening kun je niet stellen dat er mensen zijn die spiritueel zijn en andere mensen die dat niet zijn. Zeker, de één is er meer mee bezig dan de ander, maar spiritualiteit speelt in de levens van alle mensen een rol. Het kan zich vormen in allerlei geloven: van Boeddhisme, tot Christendom, tot djihadisme, tot atheïsme, tot nontheïsme en ga zo maar door. Er is een oneindige stroom van religies, sektes, non-religies en 'loslopende' denkbeelden die zichzelf spiritueel noemen..... of juist niet. Maar, spiritualiteit op zichzelf is een onderwerp, geen geloof. Zoals ook bijv. filosofie of wiskunde onderwerpen zijn waar we allemaal in meer of mindere mate mee bezig zijn in ons dagelijks leven.

Als je zegt dat je niet met spiritualiteit geassocieerd wilt worden, veronderstelt dat, dat je een beeld hebt van spiritualiteit en een beeld van jezelf in relatie daartoe en ben jij het zelf die zich ermee associeert. Ook ben jij het zelf, die bij deze associatie in de weerstand schiet. In het gruwelen van je eigen associaties, maak je dit beeld van jezelf (ik ben niet spiritueel)

solide en je maakt ook je beeld van spiritualiteit solide (dat zijn van die mensen die..... vul het allemaal maar in). Zo heb je dan een oordeel geveld over jezelf en over spiritualiteit en metsel je ze beide dicht tot niet verenigbaar. Neem dit niet persoonlijk. Alle mensen doen dit om de haverklap. Dit patroon blijkt in de praktijk ook zo in de menselijke geest verankerd te zijn, dat het moeilijk te laten is. In het Boeddhisme wordt dit dualisme genoemd. En laat de leer van de Boeddha er nu helemaal op gestoeld te zijn om mensen van alles aan te reiken om ze te helpen uit dat beperkende dualisme te kunnen stappen. Dat blijkt een hele weg te zijn. Door naar je eigen geest te kijken kom je steeds meer lagen van dualisme tegen. De éne dualiteit is op de andere gestapeld. Zo ontstaan ook heel veel opvattingen van zeer beperkende aard, die zichzelf heel erg spiritueel vinden en die menen de waarheid in pacht te hebben. Je ziet het in de wereld om je heen. Er zijn vele spirituele stromingen die absoluut niet met elkaar geassocieerd willen worden. Oorlogen komen ervan, vervolgingen, massaslachtingen. Het is echt verschrikkelijk. Dat is echter niet de schuld van de spiritualiteit, maar van wat wij ervan maken. Net zo goed als veel ellende niet de schuld is van de economie, maar van de vorm die de economie kan krijgen als mensen daar met hun machtswellust en hebzucht in gaan zitten en sommige slimmerikken zulke ingewikkelde systemen bedenken, dat niemand er meer iets van snapt en ze zo iedereen afhankelijk van zich kunnen maken. In de spiritualiteit gebeuren zulke dingen ook, maar dat ligt niet aan de spiritualiteit of aan de economie. Dat ligt aan het dualisme, dat we geneigd zijn de autoriteit buiten ons te plaatsen en neer te leggen bij iemand die ons gouden bergen belooft, of die ons bang maakt voor grote, vermeende gevaren en ons tegen andersdenkenden en anderslevenden weet op

te zetten. Hierdoor vertrouwen we niet meer op onze eigen innerlijke wijsheid en onze eigen intelligentie.

Dat kan ons trouwens ook bijzonder goed uitkomen. Op die autoriteit kunnen we van alles projecteren. We kunnen blijven geloven dat hij ons zal beschermen en redden. We kunnen er ook boos op worden en hem overal de schuld van geven, waar wij, arme, miserabele slachtoffers nou eenmaal niets aan kunnen doen. Zo kunnen we levenslang met een grote boog om alles heen blijven lopen wat we niet willen zien, waar we niet mee geassocieerd willen worden en waar we doodsbang voor zijn. Kunnen wij er wat aan doen.....

Tja, hoe beperkend is dat.

In de praktijk ontworstel je je daar niet zomaar aan, hoe goed je het ook ziet. Het is zo wijdverbreid, dat het ons als drijfzand steeds weer naar beneden trekt. We zijn allemaal onderhavig aan de projecties van vele anderen. En als jij niet in hun plaatje van 'de autoriteit' past zullen ze je afwijzen, buitensluiten, links laten liggen, regelrecht tegenwerken en zelfs soms vermoorden als je onvermoeibaar je potentieel probeert te realiseren, misschien wel ten bate van hun. Zien ze je wel als 'de autoriteit' dan word je op een torenhoog voetstuk geplaatst, waar ze je bij het minste of geringste weer af laten donderen. Ze willen van alles van je, hebben de meest waanzinnige verwachtingen van je, beginnen meteen aan je te pikken als aasgieren en je nieren worden geproefd tot je er dood bij neervalt.

Zoals zovelen, ben ik daarom een groot deel van mijn leven de verborgenheid in gegaan. Ik heb mijn licht onder de korenmaat geschoven. Jezus zei al dat we dat niet zouden moeten doen en daar heeft hij ook gelijk in. Maar in

deze wereld werkt het alternatief meestal averechts, het levert een hoop pijn en verwarring op en brengt een hoop slechtheid in mensen aan de oppervlakte. Wat de Jezus waarvan de Bijbel vertelt, ook aan den lijve heeft onderzonden, laten we wel wezen.

Niet dat ik zo geweldig of zo heilig ben. Helemaal niet! Dat is het hem nou juist. Ik hoef helemaal niet aan alle ideaalbeelden van alle mensen te voldoen, om me toch te realiseren, dat ik verlicht ben. Als ik het maar niet hardop zeg, want hup, daar komen de stierennekken al overeind en de verbeterde gezichten worden alweer opgezet.

‘Wat kan ik daarmee? Wat moet ik daarmee?’
Ik kan maar beter mijn mond houden.

Maar wat ik zie is zo verdrietig, zo bedroevend. Niet om mezelf. In de loop van mijn leven is het me steeds minder gaan schelen wat de mensen van mij vinden. Ik heb gelukkig een paar goede vrienden, die van me houden zoals ik ben, dat vind ik wel belangrijk. Maar wat ‘de buitenwereld’ van mij vind.... Ten diepste hou ik echter wel van de mensen en zie ik ze het liefste allemaal gelukkig en in volle tevredenheid met zichzelf en met elkaar leven. Hoeveel pijn sommigen me ook gedaan hebben. Als ik zie wat er allemaal van komt, dat wij de autoriteit buiten ons plaatsen en steeds maar menen dat ‘de verlichte’ iemand anders is dan wijzelf, waar wij niet aan kunnen tippen, waar we allemaal hooggespannen verwachtingen van hebben. Iemand die het hele lange, moeizame spirituele pad doorlopen heeft en daarom veel verder is dan wij. Hij moet wel wonderbaarlijke genezingen kunnen verrichten, over allerlei toverkunsten beschikken, die hij in zijn grote bescheidenheid natuurlijk nooit ten toon zou spreiden. Zo iemand is volmaakt, rookt niet, drinkt niet, eet zeker geen vlees, heeft mis-

schien wel bijna geen voedsel meer nodig. We hebben ideeën over hoe een verlichte eruit behoort te zien, hij heeft ook een overweldigend charisma, is altijd vriendelijk, wordt nooit boos, is overal overheen, totaal onthecht.

Er is zoiets aan de hand als met onzekere pubermeisjes, die hun eigenwaarde afmeten aan graatmagere en gePhotoshopte modellen en zichzelf daarom foeilelijk vinden.

We menen dat de verlichting iets is wat sommigen bereiken en dat dit het einde van het sprookje is. En toen leefde hij nog lang en gelukkig. Terwijl vanuit het perspectief van de verlichting, we dat allang zijn en ook altijd al zijn geweest. We kunnen ervan afdwalen en eindeloos rondjes blijven lopen in onze eigen waandenkbeelden en ons laten meeslepen in de waandenkbeelden van anderen. Dat gebeurt al, als we onze eigenwaarde gaan afmeten aan wat we hopen of vrezen dat een ander van ons vindt. Op zulke veronderstellingen bouwen we onze zelfbeelden en onze wereldbeelden. Hele universa trekken zo aan onze geest voorbij en telkens geloven we er helemaal in. Terwijl het volgende moment of een paar uur of een paar dagen later alles er totaal anders uit kan zien, we in dat andere wereldbeeld weer net zo hard geloven en net zo zeer denken dat het altijd al zo geweest is. De meeste mensen hebben een paar van die elkaar afwisselende wereldbeelden, al naar gelang hun stemmen. Sommige van die wereldbeelden vinden ze ook heel spiritueel. Ze weten bijv. precies hoeveel hellen en hemelen er zijn na de dood en in welke lichtsfeer zij thuishoren. In tegenstelling tot een andere arme drommel van hun exclusieve clubje, zijn zij al in de vijfde sfeer en hij nog maar in de derde, want dat heeft meester Wappa van Pluto zelf tegen ze gezegd.

In zulke clubjes heb ik in mijn jonge jaren ook nog gezeten. Ik heb er ook heilig in geloofd en

heb zelfs korte tijd nog als trancemedium gefungeerd en zelf zo'n clubje gehad. Best spannend allemaal hoor en betoverend. Ik had ook spirituele gidsen van de zoveelste sfeer die mij van alles vertelden en voor van alles beschermden. Dan denk je dat je nergens bang voor hoeft te zijn en dat het na je dood pas echt geweldig wordt. Persoonlijk geloof ik dat zulke sferen en hun bewoners ook wel degelijk bestaan, omdat er velen zijn die hier na hun dood vrolijk mee doorgaan. In zo'n wereldbeeld lijkt het alsof de verlichting iets is wat je alleen maar kunt bereiken als je eerst al die sferen doorloopt, tot de allerhoogste aan toe. Dat kan wel een aantal millennia duren. En God, die is zelfs nog hoger. Al die 'hoge meesters' zijn heel vroom en bidden naar boven, naar God.

Door omstandigheden, pijnlijke omstandigheden, klapte bij mij dat hele universum in één keer in elkaar. Dat was een implosie van jewelste. Het resultaat was overweldigend. De hemel ging open. Mijn 'hoger zelf' was ik gewoon zelf, mijn gidsen waren gewoon goeie vrienden van vroeger en God zat ook in mezelf evenals in alle levende wezens en zelfs in alle materie en alle energie. Er is geen scheiding tussen God en schepping en ook nooit geweest. Verlichting is hier en nu. Ik was er nooit zo mee bezig geweest, maar opeens was het er op mijn negenentwintigste. Ik had het nooit belangrijk gevonden, ver weg en niet aan de orde. Maar opeens zag ik het belang ervan. Niet om het zo nodig te willen bereiken, maar als een dringende noodzaak, omdat alles wat de verlichting niet is, doffe ellende is voor de mensen, voor alle levende wezens, voor deze planeet, voor alles gewoon. Het is niet het gelukkige einde van het spirituele pad. Het serieuze spirituele pad begint daar pas. Een pad van introspectie en van meditatie. Van vallen en opstaan. Alle ingesleten gewoontepatronen zijn er gewoon

nog. Er is in feite niets veranderd, alleen zie je het opeens zo scherp. Dit overigens wel in een oordeelloze sfeer van liefde en acceptatie. Maar je kunt er wel ongeduldig van worden, overprikkeld door alle gekte van de wereld en daardoor vaak geïrriteerd, wanhopig, omdat je weer in dezelfde valkuilen trapt, verstrikt in de gehechtheid aan de euforie, die je toch niet vast kunt houden. Er valt bijna niet te leven, met die hele grote energie, die je lichaam niet kan kanaliseren. Dat alles maakt het een grote zoektocht van hoe hiermee om te gaan, waarin je lang niet altijd zo lief en zo heilig kunt zijn als mensen zich voorstellen dat een verlichte zou moeten zijn.

Wel zou ik tegen alle mensen wel willen uitschreeuwen, hoe belangrijk het is zelf de verantwoordelijkheid te nemen over je verlichting en deze niet neer te leggen bij een vermeend ideaal persoon buiten jezelf.

En toch, juist omdat ik al die innerlijke stormen heb mogen meemaken en zoveel illusies heb zien instorten, ben ik nu gelukkig en dankbaar en zie ik het einde van dit leven met vertrouwen tegemoet. Alles loslaten, erin opgaan, dat lijkt me gelukkig. Of er daarna nog een 'ik' is die ervan blijft genieten. Dat zien we dan wel weer..... of niet natuurlijk.

**Warme groet,
Desirée**

18 dec 02:26 voegde ze er aan toe:

Gerbrand, ik hoop wel dat je begrijpt, dat de vorige mail niet aan jou persoonlijk bedoeld is. Ik heb enkel iets wat jij geschreven hebt gebruikt als aanknopingspunt voor wat ik zelf wilde vertellen en werd vervolgens meegevoerd in mijn eigen betoog, waarin ik niet

meer specifiek met jou bezig was.
Voor de zekerheid wil ik dit er nog even aan toevoegen.

**Hartegroet,
Desirée**

Op 24 dec. 2015 21:54 schreef Gerbrand Muller:

Dag Desirée, dag allen,
Desirée, je schrijft in je mail van 17 december dat ik me vaker heb laten ontvallen dat ik niet met spiritualiteit geassocieerd wil worden. Ik heb me dat niet alleen laten ontvallen, ik heb het van de daken geroepen.

Alleen ga ik me nu afvragen wat ik eigenlijk heb geroepen. Waar hebben we het eigenlijk over? Wat is spiritualiteit nu precies? En spiritueel? En spiritualisme?

Ik sla de Van Dale op. Wie van jullie tijd heeft, lees even met me mee:

Spiritualiteit: 1) geestelijk bestaan, syn. onstoffelijkheid, geestelijkheid; 2. geestelijke levenshouding; (r.k.) religieuze levensvisie.

Spiritueel: 1) tot de geest behorend, syn. onstoffelijk; 2) geestig, snedig; 3) van veel geest getuigend: een spiritueel gezicht.

Spiritualisme: 1. de wijsgerige opvatting die de menselijke ziel voor een zuiver geestelijk of volstrekt onstoffelijk wezen verklaart, al of niet verbonden met de gedachte dat de individuele geest na de dood met de nog levenden in contact kan treden; 2. wereldbeschouwing waarbij de stof slechts als een eigenaardige verschijning der ziel of haar werkingen beschouwd wordt, of als een begoocheling. 3. [bespaar ik jullie]

De eerste definitie van spiritualisme is voor

mij het meest verhelderend. Want kijk eens aan! Laat ik nu mijn hele leven zijn blijven denken dat er naast 'stof' zoiets als 'geest' moet bestaan. Omdat het denken (gevoelens en gedachten) niet kunnen worden gelijkgesteld aan de stoffen waardoor ze via de stofwisseling klaarblijkelijk worden opgewekt. Dat heb ik altijd volgehouden tegenover bijna iedereen met wie ik erover kwam te spreken – wat nogal eens gebeurde, misschien omdat ik het uitlokte. Dikwijls werd ik dan ongelovig en soms wat meewarig aangekeken: wat bedoelde ik dan wel met 'geest'? Waarop ik hun vroeg: en wat is 'stof'?

Wikipedia schrijft dat met spiritualiteit in strikte betekenis 'het bewustzijn wordt aangeduid dat de menselijke ziel of het menselijke innerlijk zijn oorsprong in een goddelijke of andere transcendentie heeft of in relatie staat tot een hogere werkelijkheid.' Dat zou kunnen, denk ik. Het stemt overeen met wat Spinoza in het vijfde boek van zijn Ethica schrijft en bewijst.

Ik deed mezelf dus tekort toen ik mezelf (in mijn email van 10 december) een 'niet spiritueel mens' noemde. Maar wat bedoelde ik dan wel? Dat staat in de daaropvolgende zin: '[...] ik geloof niet in het bestaan van de buitenzintuiglijke fenomenen die voor jullie om zo te zeggen gesneden koek zijn.'

Met die buitenzintuiglijke fenomenen had ik in het bijzonder de dingen op het oog waar jij, Desirée, in je email van 9 december over schrijft, en die me, als ik het eerlijk mag zeggen, met stijgende verwondering vervulde. Ik lees er onder andere over staten van desintegratie die je in lagere inwijdingen kunt opbouwen. Staten waarmee je 'een deel van je energie' kunt 'afsplitsen en daar een geestelijk voertuig

voor opbouwen waarmee je een kijkje kan nemen op andere plaatsen, of zelfs een stukje in de toekomst.' Ik meen uit wat je verder schrijft te begrijpen dat je dergelijke reizen naar elders in ruimte of tijd 'incarneert' in volgende levens, zonder dat je dan zelf precies idee hebt wat er aan de hand is. Om mensen die hier mee worstelen te helpen denk je aan een 'mysterieschooltje voor psychotici' en aan 'een plek in de natuur, waar genoeg rust en ruimte is om door transformaties heen te gaan.'

Voor jou en enkele (of de meeste?) van de OSB-groep lijken deze en andere details zo niet 'gesneden koek', dan toch heel gewoon, voor mij zijn ze abracadabra, gelukkig misschien maar. En dat bedoel ik absoluut niet spottend of denigrerend!

Terug naar Desirée's email van 17 december. Desirée, ik ben zo vrij om wat je hier verder schrijft niet op mij te betrekken (wat, als ik het goed begrijp, ook niet je bedoeling is). Ik schep geen 'beeld' van mezelf, ik stel alleen vast dat ik nooit iets heb ondervonden wat je als een paranormale ervaring zou kunnen beschouwen. Ik heb van de voor gewone stervelingen onzienlijke wereld taal noch teken ontvangen. Ik sluit niet uit dat mensen iets uit die andere wereld kunnen opvangen. Ik sluit niets uit, want nogmaals: ik weet het niet.

En als ik zeg 'ik weet het niet', dan sluit ik me niet van de grotere werkelijkheid af, voor mij is het waarschijnlijk juist de enige manier om er voor mijn gevoel deel van uit te maken en me eraan over te geven, de enige manier om er op zeldzame momenten in op te gaan.

**Veel groeten,
Gerbrand**

Op 28 dec. 0:25 2015 reageerde Ewout:

Dit is zo'n helder betoog waar ik van smul. Snedig geschreven, diepgaand, heel persoonlijk, "tot het punt" (= puntig?).

Gerbrand, ik dank je voor deze bijdrage aan het beeld dat we van je mogen hebben.

Ik wens jou en alle lezers van deze briefwisseling een goed uiteinde en een voorspoedig en gezond nieuw jaar.

Ewout

En op 30 dec. 16:49 2015 reageerde Desirée:

Hallo allen,

Gerbrand schrijft: 'En als ik zeg 'ik weet het niet', dan sluit ik me niet van de grotere werkelijkheid af, voor mij is het waarschijnlijk juist de enige manier om er voor mijn gevoel deel van uit te maken en me eraan over te geven, de enige manier om er op zeldzame momenten in op te gaan.'

Dat vind ik persoonlijk een hele gezonde instelling. Waar ik het meest van al last van heb met schrijven of spreken over de onderwerpen die mij zo na aan het hart gaan, zijn de connotaties die op veel woorden rusten. Zeker als het gaat over onze meer diepgaande en betekenisvolle ervaringen, moeten we gebruik maken van woorden, die voor veel mensen een lading meegekregen hebben en dan ook nog verschillende ladingen voor verschillende mensen. De woorden over onze meest ingrijpende gevoelens en ervaringen hebben daarom veelal hun zuivere betekenis verloren. Het helpt dan wel iets om ze nog eens op te zoeken in Van Dale, maar in feite nog niet genoeg. Want ook de beschrijvingen in het woordenboek zijn lang niet altijd vrij van connotaties. En betere woorden

zijn vaak niet voorhanden. Dit maakt dat de toehoorder of lezer van een betoog heel vaak struikelt over één of twee of drie woorden, de rest niet meer in zich opneemt en er BAM een oordeel overheen gooit en of de rest absoluut niet meer wil horen, of onmiddellijk een manier heeft gevonden het hele verhaal in te lijven in zijn eigen stelsel van waardeoordelen. We doen dit allemaal regelmatig, hoor, ik betrap mezelf er ook wel eens op. Het is ook helemaal geen kwade opzet, vaak is het uit vermoeidheid, ongeduld of in beslag genomen worden door iets anders. Sta er maar eens even bij stil wat dat met onze communicatie doet. En ook hoe onmogelijk en frustrerend het vak van de schrijver kan zijn, wiens ultieme medium de taal is. Hoe precies je ook bent in je woordkeuze. Ik kan wel zeggen, dat een heel groot deel van mijn leven in beslag genomen wordt door het zoeken naar de juiste woorden.

Dit probleem is volgens mij al zo oud als de mensheid. Zelfs van een grote geest als Boeddha Sakyamuni is bekend, dat hij toen hij net de verlichting 'bereikt' had, er tegenaan liep, dat de mensen hem steeds verkeerd begrepen en dat het toen nog vele jaren geduurd heeft voor hij een manier gevonden had dat zijn boodschap ook gehoord werd. En dan nog. Tot op de dag van vandaag spannen vele Boeddhisten uit honderden verschillende stromingen zich heel erg in met het geven van eindeloze commentaren op de Soetra's, ze verschillen constant van mening. Zo blijken ook de woorden van de Boeddha voor velerlei interpretaties vatbaar te zijn. Terwijl we ervan uit kunnen gaan dat deze verlichte geest toch heel erg zijn best heeft gedaan om een eenduidige boodschap over te brengen.

En dan komen wij, schrijvertjes die misschien ook wel eens iets gezien en beleefd hebben en vervolgens vreselijk ons best doen om dat zo

precies mogelijk te beschrijven om zo onze boodschap bij de lezer binnen te laten komen. Of het nu gaat om fictie of non-fictie. We zeggen het zo vaak tegen elkaar: je hebt maar één kans, voor je het de wereld in brengt moet je tekst precies goed zijn. Hoe stellen we ons dat voor?

Er komt inspiratie, informatie binnen. Ik vind het wel interessant om ook van jullie te horen hoe dat bij jullie in zijn werk gaat. Er komt een idee voor een verhaal of een betoog. Dat komt ergens vandaan. Waar vandaan? Ewout noemde het laatst in een gesprek een download. Vroeger had ik ook al eens gezegd: 'Het is net alsof er een floppy in mijn hoofd gestopt is.' Dat was begin jaren negentig, andere tijd. Een download dekt de lading al een stuk beter. De grootste download van mijn leven heb ik begin jaren negentig gehad. Dat was het gevolg van mijn hele proces van integraties, tijdens de meest overweldigende mystieke ervaring van mijn leven. Het was niet een idee voor een boek, het was een complete bibliotheek vol met kennis. Zoveel dat ik meteen al dacht: 'Ik heb helemaal niet de tijd van leven om dat allemaal op te schrijven en als ik het zou willen vertellen zou niemand in staat zijn zo lang naar me te luisteren.' Ik raakte verbonden met een heel groot collectief weten. En de informatie die tot mij is gekomen kwam mij ook onmiddellijk zo belangwekkend voor, dat het absoluut niet de bedoeling kon zijn dat allemaal voor mezelf te houden. De rest van mijn leven is eigenlijk een zoektocht geweest naar hoe hier op aarde gestalte aan te geven, het vinden van de juiste woorden en de juiste middelen om althans een stukje hiervan achter te laten.

Ik heb met name mijn toevlucht tot de vorm van fictie genomen, in een poging de con-

notaties van de taal te omzeilen. Dan kan ik bijvoorbeeld in een fantasiewereld (die voor mijzelf overigens geen fantasie is) in een aldaar verboden fantasieer (die voor mij ook geen fantasie is) met termen werken uit een 'fantasie' taal, waar niemand connotaties mee heeft en voorkom ik ook dat ik mensen iets opdring wat ze zelf weer tot een dogma zouden kunnen consolideren. Althans, dat hoop ik dan, want ook deze methode blijkt verre van waterdicht te zijn. De 'verzonnen' termen moet je dan uiteraard weer gaan omschrijven en in de omschrijvingen komen alle woorden weer tevoorschijn waar lezers weer allemaal connotaties mee hebben. Wat wel helpt, is dat fictie minder pretenties heeft.

In al mijn pogingen om deze informatie over te dragen heb ik namelijk ook maar al te vaak gemerkt, dat veel mensen de waarde van mijn woorden meer afmeten aan hoe ze over mij denken, dan aan wat ik zeg, hoe zorgvuldig ik mijn woorden ook kies. Helaas bepalen veel mensen de waarde van een boodschap meer op gronden als wat zij vinden van het uiterlijk of de status, of de leefgewoontes (en dat soort flauwe dingen meer) van de boodschapper, dan op de inhoud van de boodschap zelf.

Hoe zit dat, zo'n download van een hele bibliotheek? Heeft iemand dat gedaan, een geest of zo? Nee, zo kijk ik daar niet tegen aan. Het enige echte hele grote verschil van voor de integraties en na de integraties, is dat ik na de integraties de beschikking kreeg over een 'zintuig' waar ik me voor die tijd nog nauwelijks van bewust was. En dat zintuig zit niet in mijn lichaam, maar ongeveer een halve armlengte boven mijn hoofd. Met dat zintuig neem ik iets waar, iets heel erg wezenlijks, namelijk mijn verbondenheid met de Kosmos. Natuurlijk heb ik me ook voor die tijd af en toe verbonden met de Kosmos gevoeld, maar die ervaring is

niet te vergelijken met hoe dat nu is. Het is van ons allemaal, het is ons geboorterecht. Ons perspectief hierop is uniek, maar hetgeen waar we op uitkijken is universeel. Als we allemaal door een ander raampje naar hetzelfde kijken hebben we allemaal een verschillend uitzicht en toch kijken we naar hetzelfde. Daarom zullen alle beschrijvingen van dat uitzicht anders zijn, maar we kunnen ons er wel in herkennen.

Dit 'zicht' wordt echter maar al te gemakkelijk vertroebeld, door iets wat we er zelf tussen plaatsen: een god of een autoriteit, spirituele gidsen, orakels, boekenkennis, dogma's en... jawel, deelpersoonlijkheden. Afsplitste delen van onszelf. Integratie betekent niet dat dat allemaal in één keer weg is. Evenmin betekent het dat er opeens iets mis zou zijn met het werken met gidsen, boeken lezen of orakelen. Alles is er nog net zo als daarvoor. Het enige verschil is, dat je ze niet meer toelaat op je kruinchakra, waar ze je kunnen beheersen en je uit je verbinding met de Kosmos kunnen halen.

Een directe zuivere verbinding met de Kosmos maakt ons autonoom, omdat we daarmee op onze eigen wijsheid en op ons weten kunnen vertrouwen. Omdat we daar ook een zuivere spiegel hebben om in te kijken, wat een noodzaak is voor introspectie. Zodat we al die menselijke aspecten, die we nog steeds belichamen helder en zonder oordeel kunnen zien en met liefde in ons hart kunnen sluiten. Bovendien, als onze autonome verbinding met de Kosmos schoon is, is het goddelijke in ons hart verbonden met de Kosmos, zodat die energie stroomt en we ervan vervuld kunnen raken en het van ons uit kan gaan naar alle levende wezens. Ik doe dat dagelijks als beoefening en soms is het er spontaan. Steeds vaker eigenlijk.

Wat vooral heel duidelijk is na integratie, is dat het hebben van een consistente, definieerbare persoonlijkheid een mythe is. Die bestaat niet en is er in werkelijkheid ook nooit geweest. Hetzelfde geldt voor deelpersoonlijkheden. In een moment van totale overgave lossen ze op. Wat ervoor in de plaats komt zijn talrijke aspecten, tendensen van menselijke emoties en gedragingen, die ik met alle mensen gemeen heb, waarvan sommige handig zijn en andere weer niet en waar ik afhankelijk van mijn stemmingen, de situatie en mijn energie-niveau van dat moment meer of minder beheersing over heb. Het werkt goed ze heel helder te zien. Het helpt absoluut niet om me ermee te identificeren, want dan plaats ik ze weer op mijn kruin. Het helpt niet om me ervoor te verontschuldigen (behalve als ik iemand er per ongeluk mee pijn gedaan heb) want dan spiegel ik me weer aan een vaak ook vermeend oordeel van anderen, in plaats van aan de enige zuivere spiegel die ik ken. Het helpt steeds nog het meest om ze met liefde te omarmen en in mijn hart te sluiten.

Wat direct voortkomt uit deze wijze van benadering is dat het mij opent om ook compassie te hebben met dezelfde menselijke aspecten als ze door andere mensen vertolkt worden. Dan kan ik in het vuur van het moment nog steeds boos, gekwetst of geïrriteerd raken, maar het wordt wel heel makkelijk mensen weer snel te vergeven.

En als we het hebben over spiritualiteit, dan is dit eigenlijk wat ik ermee bedoel. Een lange weg van meditatie, contemplatie en introspectie. Dat vind ik uiteindelijk belangrijker dan hoe we onze spirituele ervaringen interpreteren en omschrijven, wat onze visie op leven en dood is, enz.

Toch is het ook mijn ervaring, dat ik wel degelijk heb moeten zien wat de geschiedenis van mijn ziel is in de context van een groot Kos-

misch geheel om te komen waar ik nu ben..... en ik ben er nog lang niet. Wel weet ik waar ik naar toe ga. Het pad is helder. Dat is op zich geen zoektocht meer, alleen een lange weg met een duidelijke richting en evengoed op zich vaak al zwaar genoeg. Maar ook interessant, spannend en vreugdevol.

**Warme groet,
Desirée**

Nargish en de wereld

Uit het dagboek van Mireille Nargish Buldeo Rai.

Peper&Zout-Stel I

*Free your mind
And your ass
will follow
Be colorblind
Don't be so
shallow*

(tekstfragment uit Free Your Mind van En Vogue)

Peper&Zout-Stel II

I firi? Begrijpen we elkaar?

Peper&Zout-Stel III

*Zijn we er bijna?
I got your back
You got mine?
Keep moving forward*

